

JURNALUL[®]

Nr. 49 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

Adrian
IONESCU
Walter Jon
WILLIAMS
Serge
BRUSSOLO

Premiul Convenției Naționale de Science Fiction

Scrisoarea săptămânii

Dragă Adi,

După cum observi nu te-am uitat (de tot) și-ți mai scriu din când în când. Am o rugămintă la tine: joi, pe 11 noiembrie, se împlinesc 2(două!) luni de când *funcționează* emisiunea sf UNIVERS CLUB pe postul de radio „Univers FM”-Brăila. Emisiunea e realizată de inimosul Mircea Cărbunaru, care de la o emisiune la alta, cu materiale interesante „bulește” ascultătorul. Structura emisiunii, cuprinde rubrica ELECTRONIC STAR (muzică electronică), AVENTURA CUNOAȘTERII (despre civilizațiile dispărute), FISURA ÎN REAL (paranormal, vampiri, fantome) toate acestea cu sprijinul membrilor fondatori ai cenaclului SFera (adică eu, Florin Gheorghiu și Carmen Cozea citeodată), în calitate de colaboratori permanenți. Atenție! De vreo două emisiuni încoace fac reclamă (gratuită) Jurnalului SF. Mă gândesc că ar fi bine să menționezi asta pe undeva (în câteva rânduri „de efect”) de băiatul ăsta și de emisiune. Pardon, era să uit. *Emisiunea e săptămînală.*

Despre mine numai de bine.

1. Caut să-mi reîntregesc colecția JSF cu numerele 29-33.

2. Caut una bucată feminină sf-istă cu numărul de rezervare de la PloCon BAL (e vorba despre cupoanele inimioară care ne-au fost oferite cu generozitatea caracteristică ploieștenilor la începerea balului. Că veni vorba și eu caut una bucată cu numărul 42 N.n.). Eu am cuponul inimioară, cu nr. 49. Cea care se simte vinovată să ia legătura cu Yeheb Suilerua. Adică eu.

3. Am un stoc de câteva discuri SOUND-TRACKS „Star Trek”. Una bucată – 3000 lei + taxele poștale. Plata se face ramburs. Doritorii, îmi pot scrie la adresa mea, dar, la nume să scrie Yeheb Suilerua - e mai discret.

Îți urez sănătate și scuză-mă dacă, fără voia mea te-am făcut să zîmbești.

Cu prietenie,
Lulu

PS. Discurile cu muzică originală din STAR TRECK sînt adevărate, chiar mai originale decît... minel

Maidir Lulu,

– La zeci de mii de emisiuni sf să-ți găsești patruzecișidoua și merci pour reclamă. Pentru cei interesați adresa este Cartier Viziru I, bl. 11, sc. 3, ap. 56, cod 6100, Brăila, jud. Brăila.

Adevărul gol-goluț despre PloCon 1993

**Birfote
răce
de
serviciu**

Dacă vrei să-ți fie bine,
Și să fii acum în ton,
Nu mai sta și nu te ține,
Du-te dragă la PloCon.

Dacă vrei să n-ai program
Și să papi o zi din două
Din S.F. să-ți dea un gram
Și cu-a lu' Ploieștiu 9.

Dacă vrei să bei doar apă
Și să nu știi ce și cum,
Dacă vrei să iei o țepă,
Du-te la Ploiești, acum.

Dacă nu știi să-ți ții gura,
De faci valuri cînd vorbești,
De le faci cumva figura,
O să-ți dea ei un Ploiești.

Dacă acolo-r să te ducă,
O să vezi un chip cioplit;
Cum te prinde, cum te-apucă,
Tărăcilă cel cumplit.

Sandu VASILE

J.S.F. în Belgia

Numărul 17, special Isaac Asimov, al „Jurnalului S.F.” conținea și povestirea lui Claude Dumont, *Robotul*. Pentru că nu am însoțit această traducere de o prezentare a autorului, cum fac de obicei, iată datele lui bio-bibliografice pe care le consider esențiale. Claude Dumont s-a născut în orașul francez Lille, în 1942. În prezent locuiește într-o mică localitate belgiană, Floriffoux. Descoperind science fictionul la 14 ani, se integrează rapid în mișcarea fanică realizînd, în 1959, primul său fanzin – „Cosmorama”, rămas la întîiul număr. Aflat în cadrul serviciului militar, din care o parte și-a petrecut-o în războiul din Algeria, unde a fost și decorat, în Nigeria, scoate acolo, în 1963, primul număr al fanzinului „Lumen”. Acesta va dispărea după 13 numere. Îi vor urma, din nou, „Cosmorama”, „Le Fanal fanique” și altele mai puțin importante și cu viață efemeră. În mai 1972, Claude Dumont lansează „Octazine”, într-o primă serie, care se oprește după câteva numere. „Octazine” va revedea lumina zilei în ianuarie 1976. Între timp, Claude Dumont primește Sfan Award pentru activitatea fanică în cadrul convenției de la Gand, în 1973. „Octazine” își continuă apariția, dar și transFormările. Astfel, din noiembrie 1978 se va numi „Octa-Magazine”, pentru ca mai apoi să treacă pur și simplu la „Octa”. M-am oprit mai mult asupra acestui fanzin deoarece în ultimul număr, 49, datat – iarna 1993, Claude Dumont prezintă câteva publicații românești la rubrica *Zinorama*. Este vorba de cotidianul timișorean „Renașterea bănățeană”, care a publicat câteva traduceri din autori belgieni, și de revistele „Jurnalul S.F.”, „Anticipația”, „Strip-Top”. Ceva mai sus de revistele noastre dau peste Nicolae Arton,

prezent în sumarul unei reviste cu nume retro: „Les Manuscrits d'Edward Derby”. De altfel, Nicolae Arton este prezent cu regularitate în paginile revistelor francophone. Ca și în cele ale „Jurnalului S.F.”.

Dintre autorii textelor îi semnez pe Alain le Bussy (Premiul Rosny Aîné 1993 pentru romanul *Deltas*, Editura Fleuve Noir, Colecția Anticipation), Gilles Dumay, Micky Papoz, cu toții fiind pe lista mea de traduceri. Un articol despre a XX-a Convenție Națională Franceză care s-a ținut la Orleans între 27 și 29 august, încheie acest număr din „Octa”, deschis cu o copertă de Pierre Lacroix.

Florin Leodor DĂNILĂ

**JURNALUL
S.F.**

Editat de: **INTACT**

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef),

Număr realizat de:

Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU,
(Redactori)

Marian IRIMIA (fotoreporter)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București tel.
fax . 3.12.71.35;

Cowabunga!

În 1983, doi necunoscuți la acea dată, Kevin Eastman și Peter Alan Laird, înființau editura Mirage Studios. Cei doi americani împărtășeau pasiunea pentru banda desenată, având în urma lor o activitate deloc neglijabilă în domeniu, atât ca desenatori cât și ca scenariști. Din colaborarea lor se nasc, un an mai târziu, celebrele de-acum Testoase Ninja, destinate unei fenomenale popularități.

Inițial, seria originală se numește **Teenage Mutant Hero Turtles** și își are ascendența estetică-stilistică în underground-ul BD american. Ulterior, presiunea succesului comercial duce la diversificare. Apar astfel succesiv: un periodic lunar, **Teenage Mutant Ninja Turtles**, în care întreaga istorie e îndulcită și orientată către un public tot mai adolescentin; două seriale de desene animate; zeci de mii de produse inspirate de personajele BD-ului, de la pins-uri și T-shirt la păpuși în mărime naturală și jocuri pe calculator. Inevitabil, urmează primul lung-metraj, **Teenage Mutant Ninja Turtles** (Steve Barron, 1990), apoi, la fel de inevitabil, prima urmare, **Teenage Mutant Ninja Turtles II: The Secret of the Ooze** (Michael Pressman, 1991), și a doua, **Teenage Mutant Ninja Turtles III** (Stuart Gillard, 1992).

Testoasele Ninja 3 nu iese din nota obișnuită a celorlalte două filme, dovedind aceleași calități și defecte și vizând aceiași fani teen-ager-i. Altfel spus, o judecată prea severă nu-și are rostul. Primează acțiunea colorată de exotism, alunecând pe nesimțite spre auto-parodie. Violenta, atîta cîtă e, e tratată la maniera unui desen animat. Regizorul e tot timpul cu ochii la public: strecoară ritmuri rap într-o Japonie feudală de BD și adoptă un pretext narativ care s-ar vrea sf (deci în vogă), dar care rămîne doar...pretext (așa că nu mai contează piesele de electronică uitate în timp, în urma distrugerii walkman-ului lui April). La fel de inutilă e incriminarea scăpărilor de scenariu:

alternanța, cam din topor, a celor două planuri ale acțiunii; lipsa celor mai elementare motivații în relațiile dintre personaje (v. cazul lui Whit); maniheismul acuzat; suspense-ul artificial întreținut (v. întoarcerea Testoaselor în prezent); misterul nelămurit al stampeii cu demonii-testoasă (și ce mai paradox temporal putea porni de aici). Totul în film e conceput astfel încît să fie asigurat un maxim de succes financiar. Așa se explică rolul pur decorativ al personajelor Splinter și Casey – ei sînt aici doar pentru că prezența lor mai atrage cîțiva fani în plus. Subzistă însă o mare nedumerire: e oare posibil ca samuraii unui mare daimyo să nu aibă habar de arte marțiale? În chiar convenția propusă ar fi fost un element de spectaculozitate în plus, punînd, măcar simbolic, sub semnul întrebării invulnerabilitatea Testoaselor. Așa, orice s-ar întîmpla sau orice ar face Donatello, Michelangelo, Rafael, și Leonardo, întotdeauna lucrurile se vor sfîrși cu bine. De fapt, într-o oarecare măsură, filmul e salvat de umor, prezent într-o varietate de forme, de la amuzantele incongruențe logice (walkman-ul lui April sau Casey învășindu-i hockey pe japonezii din vechime) și replicile trăznite ale Testoaselor, la bufonadele personajelor secundare și la parodia cinematografică, cuprinsă între filmele cu arte marțiale și Schwarzenegger în seria Terminator.

Testoasele Ninja 3 rămîne un divertisment (prea) facil, un produs tip popcorn, care, judecat după propriile-i criterii, relevă numeroase insuficiențe și naivități. Dar nu cred că puștii și copiii cărora li se adresează au timp să le observe. Acționează aici magia basmului dintotdeauna, vraja evadării pentru o oră jumătate într-o lume mult mai pură și mai ușor de înțeles, măcar ca precepte morale. Ceea ce nu înseamnă foarte mult, dar nici foarte puțin.

adus în film doar pentru a justifica vreo două-trei gaguri; titlurile cîtorva cărți din bibliotecă prilejuiesc un umor ca vai de capul lui; seiful, care stă în centrul intrigii, e pur și simplu uitat pe drum; situații absurde – chiar nu-și dă nimeni seama că Fester e un impostor? Wednesday se culcă în cavou, în loc să dea fuga să-și anunțe părinții de complotul urzit de falsul Fester? ș.a.m.d. Ar însemna, însă, să fie luat prea în serios un film inconsecvent, în primul rînd, cu propriu-i demers. Ca premiză, poate fi acceptată existența unei familii ai cărei membrii dovedesc un larg spectru de preocupări, hai să le zicem bizare – în definitiv e vorba de convenția propusă. Ce te faci însă cînd apar personaje cum sînt Gordon, hrăpăreața lu mamă sau buimacii soți Allford? Locul lor e, evident, în sinul familiei, oricît ar pretinde ei contrariul. De-altminteri, asta se și întîmplă – Gordon devine Fester, avocatul și harpagoana sfîrșesc în cimitirul familiei, iar Margaret Allford devine membru prin alianță, căsătorindu-se cu vrul său Lt.Or, în acest caz, e violată convenția propusă și, implicit, tema abordată – anormalitatea. Fiindcă, în lipsa normalului, a termenului de comparație, Familia Addams devine o banală luare la mișto, uneori hazoasă, alteori facilă, a genului horror american. Cu alte cuvinte, se simte nevoia unor personaje pur și simplu banale. Cum ele nu sînt, rămîne doar satisfacția rebusistă a identificării obiectului mișto-ului, de la Frankenstein (valetul Lurch, jucat de Carl Struycken, gigantul din **Twin Peaks**) la Hellraiser (lanțurile care fac trecerea spre mult-rîvnitul seif), trecînd prin Texas Chainsaw Massacre (joagărul lui Fester). De fapt, filmul uzează și abuzează masiv de teme (sadism, necrofilie, crimă) și motive proprii fantasticului (familia monstruoasă, casa bîntuită, mîna auto-animată, copiii malefici), repertoriu nedepășind stadiul de inventar, nici măcar exhaustiv. Făptura sau blana de urs polar însuflețită rămîn insuficient exploatare ca potențial comic. Singurele momente bune ale filmului se ivesc atunci cînd lucrurile sînt luate așa cum sînt ele, fără

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director tehnic:

Eustațiu BALAN

Reclama, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Horațiu – Olimpiu RĂDULESCU

Culegere: Doina PREOTU

Corectură:

Mihaela VANEA

Montaj offset:

Mariana SEBE, Daniel STĂNICĂ

Jurnalul S.F. este înscris

în Catalogul Presei la poziția 2.128

Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET

Acord tipografic: face parte din titlul de proprietate intelectuală

JURNALUL

Director:

Emil Dăbuleț

Redactor șef:

Maria TICA

Viața de familie între farsă și mișto

Nu știu prea multe nici despre Charles Addams și creația sa și nici despre Barry Sonnenfeld, regizor la Familia Addams (1992). Adevărul e că n-am avut curiozitatea documentării, întrucît filmul în cauză nu prea merită efortul.

Slăbiciunea lui principală rezidă în scenariu. În esență, acesta e doar pretextul unei intrigii anemice, în care se trece arbitrar de la un eveniment la altul, în fapt neexistînd nici o idee ordonatoare. Lipsind motivația, narațiunea avansează în hopuri, fără a se referi la ceva anume, de unde și impresia generală de gratuitate și confuzie. Efectele speciale, scenografia, machiajul, oricît de reușite nu pot disimula vidul, lipsa de subiect a poveștii. Inconsistența demersului cinematografic al lui Sonnenfeld se reflectă pe multiple planuri: personajul judecătorului pare

nici un fel de alte explicații: familia Addams ca atare; amintirile de tinerețe ale Morticiei și ale lui Gomez; mîncarea vie; obiectele de joacă ale copiilor; trandafirii cărora Morticia le taie floarea, păstrînd în schimb tulpinile. Iar cele cîteva gaguri, fie ele verbale (jocuri de cuvinte, adesea netraduse), vizuale (v. sec. pregenericului) sau sonore (făptura oprindu-se cu zgomot de frîne) nu sînt suficiente pentru a califica Familia Adams la categoria comedie.

Și nici măcar la parodie. Umorele oarecum îndoielnic al duelului dintre Pugsy și Wednesday, cu ocazia serbării școlare, cînd asistența e îmbăiată într-un duș de sînge, îmi pare definitiv pentru statutul de drept al filmului lui Barry Sonnenfeld: acela de farsă minată de kitsch.

Cristian LĂZĂRESCU

A N A M O R F O Z Ă

Serge BRUSSOLO

Gărzile nu i-au suspectat niciodată îndeajuns pe copii. Dar poate că soarele, lovind zile de-a rândul rotunjimea căștilor de crom, le-a încetinit mecanismele mentale?

... Și cureaua pistolului mitralieră despicând umărul, piele întărită, rigidă. Mîna sprijinită de patul de lemn al armei, evitînd atingerea oțelului arzător. Cămașa pe care sudoarea o transforma încet într-o carapace de carton... Poate că toate acestea i-au făcut să se zidească treptat într-o suferință monotonă și cotidiană, izolîndu-i de lumea exterioară, peste care ar fi trebuit totuși să-și trimită privirile iscoditoare, apte să detecteze cel mai mărunț simptom al unei dereglări. Poate că gărzile împrăștiate de-a lungul pasarelelor de fier kaki înconjurînd insula și-au rupt legătura psihică cu exteriorul, alunecînd încetul cu încetul în autism?... devenind niște infirmi înarmați, orbi, surzi și muți, prizonieri ai unei patrule mecanice? Ar fi trebuit să zvîcnești, pipăind pe neașteptate tocul revolverului atîrnîndu-le de centură, ca să te asiguri că Walther-ul regulamentar mai e încă acolo. Dar nimic nu e mai puțin sigur. Cînd țevile mitralierelor se lovesc din neatenție de balustrada pasarelei de supraveghere, sună a gol – și de fiecare dată îți vine gîndul că lungile încărcătoare rînduite sub pîrghia blocată în poziția „rafală” nu conțin nimic altceva decît rugina care le acoperă interiorul.

Nu, gărzile nu le-au acordat niciodată cu adevărat atenție copiilor. Totuși, logica te face să recunoști că funcția lor constă mai ales în supravegherea țărmlui și a mării. O mare strălucitoare ca o lamă de cuțit lovind o rază de soare. Poate că această scînteiere permanentă a acționat asupra lor ca o hipnoză lentă, de sub care acum nu-i mai poate elibera nimeni?

La început, puștii rămîneau la etajele inferioare. Soarele nu părea să-i incomodeze. Ciorchine de micuțe corpuri goale, pline de coșuri, cu coaste prea evidente uneori, sau cu un buric proeminent în mijlocul unei burți prea umflate, urme de rahitism sau de obezitate precoce. Și același craniu ras, toți, băieți sau fete, fără distincție, cu blana aspră a părului reîncepînd să crească dînd fețelor lor o curioasă tentă ostilă. Unii – mai ales fetele – strînși 3 sau 4 în același cearșaf, alții mergînd cu o foaie de hîrtie cu pătrățele lipită în dreptul sexului, fixată cu două bucăți de leucoplast furate din laboratoare. Suportau soarele, fără bășici sau arsuri, mergînd chiar pînă la a-și pune fesele goale pe treptele fierbinți ale teraselor. Au părăsit, rînd pe rînd, săliile de joc, balansoarele, galeriile, gropile de nisip, strîngîndu-se în ciorchine, din ce în ce mai dense pe grinzile de oțel ce susțineau pasarelele. Soldații i-au lăsat în pace, ei, care la început trăgeau fără somație în fiecare umbră rătăcită în interiorul perimetrului de securitate. Soldații... Soarele.

Sentinela ce se înălța la capătul debarcaderului, în mijlocul parîmelor rupte de vase în fuga lor nebulă, și-a împins casca înainte în așa fel încît viziera atingînd nasul îi maschează complet ochii, ascunzîndu-i întreaga suprafață peste care, în mod normal, ar trebui să-și plimbe privirile.

Pe terasa restaurantului, albastru și alb ridicat la marginea dunei, consumatorii întorc spatele mării, sincronizîndu-se perfect, opunîndu-i oceanului un zid de omoplați întinzînd nylon sau bumbac alb. Toți, cu zgomotul valurilor în ceafă, cu ochii fixați pe bariera moale a dunelor acoperind orizontul. Chiar și chelnerii, care nu se pot mișca de-a-ndăratelea, își păstrează cu încăpăținare fața aplecată deasupra tăvilor sau arborează enormi ochelari polaroid și sînt

Sau LEGATURILE DE SINGE

gata să pariez că lentilele, pe dinăuntru, sînt spoite cu vopsea neagră; asta ar explica extrema încetineală a serviciului, mîinile nesigure și neîndemînatice, care răstoarnă vinuri și sosuri de parcă s-ar mișca la întîmplare.

În vasta clădire împodobită cu coloane destinată cercetătorilor, l-am descoperit pe șeful personalului în timp ce acoperea cu vopsea albă uriașa

fereastră de cristal ce dădea spre plajă. Pensula din care se scurgea lichidul cleios opaciza într-un dute-vino febril suprafața de sticlă zgîrîiată de vîntul nisipurilor. Luat la întrebări, s-a dovedit total incapabil să dea vreo explicație gestului său. „Agorafobie colectivă...” furnă medicul psihiatru prin grosul strat de cărămizi plumbuite ce-i acoperea acum ușile și ferestrele vilei.

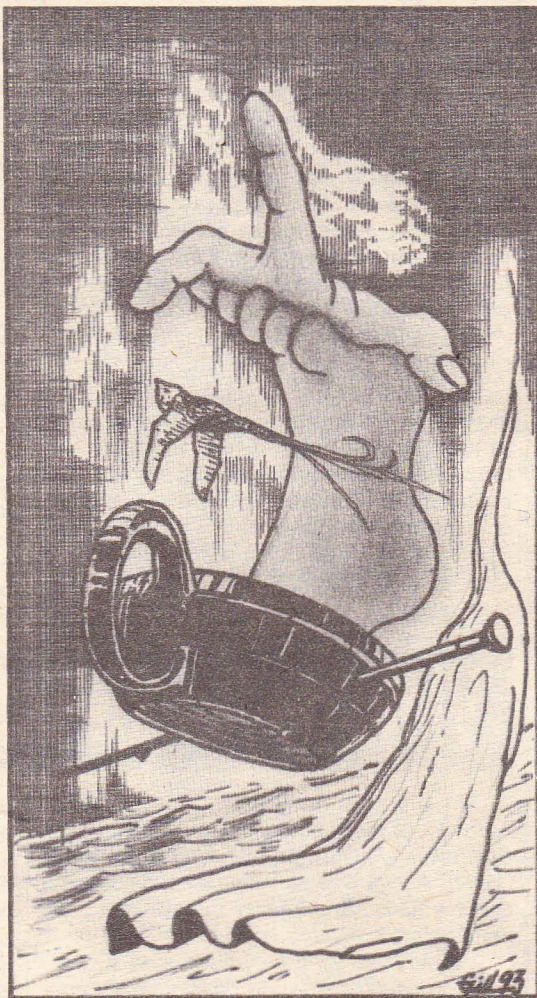
La căderea nopții, cu picioarele îngreunate și cu sîngele îngroșat de căldura și de oboseala unui marș dificil, am sfîrșit prin a descoperi, la capătul digului, un bătrîn așezat într-un fotoliu decolorat, cu chipul oferit vîntului din larg, cu ochii deschiși, mestecînd o pipă ce se răcise de mult. Cînd m-am apropiat, pupilele sale lăptoase mi-au alungat îndoilele. Era orb.

... Rafala pleznește, răsfîrîntă la infinit de pereții înalți ai sălii. Tubul de cauciuc biciuiește vidul, smulgînd acul perfuziei care se rupe brusc, lăsîndu-și două treimi din lungime în vena sfîrtecătă. Flaconul prins în suport

se instalează la trecerea unui proiectil, serul se strecoară printre fisuri, brobonind sticla, iar acul picură lichidul pe sol. Furnicile cad una după alta formînd încet-încet o mică băltoacă colcaidă, fremătînd violent, împrăștiindu-se printre pansamente și comprese. O ploaie de scalpe pulverizează geamul camerei sterile... Paturile sînt răsturnate, cărucioarele călcate în picioare o dată cu încărcătura lor anesteziată. Mîini cotrobăie sub cearșafuri, în pansamentele umede și călduțe, unghii caută buzele umflate ale plăgilor, degete intră în carnea deschisă, rupînd suturile prea fragile, sfîrtecînd profundizimi calde și palpitînde. Borcanele, acvariile, cad, explodînd, și resturile de sticlă își secționează conținutul, bucăți amestecate care se zbat ca și cum ar încerca să recompună întregul, șopîrle, șerpi... Apoi, bineînțeles, incendiul, provocat poate de un întreg șir de lămpi socialitice care explodează într-o jerbă de scurt-circuit. Dau înapoi, și umerii mei dungați de galoane galben-lămiile lovesc ușa toaletei, care se deschide. Cubul de întuneric proaspăt mă absoarbe. Mirosul acid al dezinfectantului face să erupă greata care îmi umflă măruntaiele și mă aruncă, înnechindu-mă, deasupra primei chiuvete. În rapiditatea mișcării, casca lovește oglinda ce crapă ca lovită de glonț. Rămîn acolo, cramponîndu-mă de emailul rece, ascultînd trosnetul flăcărilor, exploziile geamurilor, de cealaltă parte a ușii. Două degete ale mîinii mele drepte reușesc să extragă din căptușeală o bomboană, înfășurată într-un ambalaj gri, lipsit de orice ornamentație. O asemenea austeritate în prezentarea unei delicatase nu poate să nu mă surprindă. O dată desfăcută, hîrtia dezvăluie o față interioară constelată cu miniaturi a căror semnificație nu poate fi

înțeleasă decît cu ajutorul unei lupe. Aceasta lipsindu-mi, nu reușesc să identific cu certitudine scena hașurată de o peniță minusculă, în maniera stampelor vechi. O împărțire de premii, o paradă militară? Sau poate că e vorba de un autodate? O frază șerpuiește între îndoiturile hîrtiei: „Am meritat pagina albă” sau, poate, „Am meritat plaja albă”? Aluzii la formule rituale ale jargonului militar: „pagina albă” semnificînd citarea pentru acte de bravură, iar „plaja albă” locul tradițional unde au loc execuțiile... Bomboana, însă, lasă un curios gust de pastă de dinți...

Cavalcada se îndepărtează. Prin ușa toaletei, rămasă întredeschisă, incendiul aruncă un mănunchi de flăcări care înnegresc pardoseala, stingîndu-se... În sală, toți ciinii au fost uciși.

... Dogi, ogari, prepeliciari, boxeri, setteri, pointeri. Toți. Pielele, crăpate de scalpel, casca pe carnea violetă, mușchi încordați într-un ultim spasm. Lucirea flăcărilor lasă să se ghicească pe alocuri urmele marelui improvizat. Urechile afirmând în clești, boturi despicate.

De ce să vorbesc despre ei? De ce să mă abat de la subiect în timp ce această poveste, aceste amintiri, deja greu de ordonat, de pus în ordine... și cu toate astea să-mi amintesc, în ciuda migrenei. Acum, văd...

Am ieșit, negura urcă încet din mare spre centrul insulei. O ceață densă, suspectă. Poate că era fumul unei îndepărtate lupte navale, abătut de vânt. În spatele grilajului cuștilor ciinii tăceau, fremătind, cu respirația tăiată și urechile ciulite. Fără vreun motiv aparent, am eliberat un dog german, fixând lanțul zgârzii la brățara care îmi înconjoară încheietura dreaptă. A trebuit să-l lovesc pentru a-l obliga să înainteze, și abia după ce dire roșii au început să-i marcheze pielea pe coapse și burtă a acceptat să iasă din cușcă. Învoiala n-a fost ușoară, mai întâi din cauza brumei, apoi, împotrivirea animalului crescând treptat, fiecare salt îmi smulgea umărul său îmi tăia încheietura.

Brusc, vântul și-a schimbat direcția, aruncând peste noi o ploaie de funingine. În acel moment ciinele a rupt lanțul, aruncându-mă jos, cu casca căzându-mi peste ochi. Nu l-am văzut dispărând.

Carnea rănită de brățară se umflase deja, așa că am introdus o batistă între fier și piele. Cîteva secunde mai târziu, urletul animalului a urcat, vibrînd, spart brusc pe ultima notă ca și cum... Am rămas nemișcat cîteva secunde, neliniștit, înghițindu-mi saliva, încercînd să alung gustul persistent al bomboanei.

Am revenit la hotel, la marginea dunei, strecurîndu-mă printre șezlongurile pe care vîntul le umfla ca niște mingi de stofă. Aproape de gura de canal, bila rostogolită de vînt a unui proumbel mort își împrăștiă blind penele, una cite una... Floarea pufoasă, albă și gri, trandafir de ardezie desfrunzindu-se și pierzîndu-și petalele-pene într-un ritm din ce în ce mai rapid. M-am aplecat, făcîndu-mi degetele greblă, și o mîna de pene a dispărut în sacul care îmi lovește șoldul. Apoi fu rîndul pisicii, întinsă pe o parte, cu labelle încremenite într-un paralelism riguros. Burtă i se dezgolește bucată cu bucată, porțiuni de blană pestriță pe care vîntul mi le agață de tălpi, de asperitățile zidurilor. Mă aplec, culegînd smocurile mătăsoase fără să le strivesc, ca niște grămăjoare de praf, apoi le fac să alunece în traista căreia îi trag fermoarul, aparîndu-mi prada de vîntul înghețat.

Omul e ultimul, în umbra unui felinar care îl acoperea cu o diagonală accidentată. Chiar dacă e întins pe spate, arcuirea prea accentuată a șalelor trădează contracțiile agoniei.

Vîntul sapă o chelie grăbită în părul netuns. Smocurile se dezlipesc de tîruple și fug pe pămînt, virgule puțin uleioase, dar care nu și-au pierdut încă luciul. Le pescuiesc cu două degete. Linia pubisului a fugit deja, lăsîndu-i acestui mort de vreo 40 de ani, sexul spin al unui băiețuș. Sala de mese e goală, pe teighea un radio pîrîie, cu volumul blocat la maximum. Nici o emisiune nu face să vibreze difuzorul, doar tic-tac-ul unui deșteptător uitat aproape de microfonul rămas deschis și care poate va începe să sune, cîndva. Cîteva luminări își sfîrșesc arderea...

Sticla scîrîie sub tălpile mele ghintuite.

În ultima sală, trei cupluri se învîrteau încet, bărbați și femei agățîndu-se unii de alții, într-un slow hipnotic și mut. Pe estradă, instrumentele abandonate de orchestră se încalcă în mijlocul partiturilor împrăștiate. Scena mi-a trezit amintiri de demult, o senzație de déjà vu, poate imagini întrezărite fugitiv pe un ecran...

Am urcat.

De-a lungul culoarului, o dîră de lumină trecînd pe sub o ușă mă oprește. Am intrat. Femeia stătea nemișcată, îngenunchiată la dreapta patului, îmbrăcată doar cu un furo de nylon roz, puțin demodat. Tinăra, cu siguranță, judecînd după fermitatea sînilor... Nu i-am privit fața. Ciinele ridică o cocoasă sub cearșafuri, cu capul aruncat pe perna dantelată, cu limba afirmînd. Suflul său răgușit se amesteca cu hohotele de plîns ale femeii. O clipă, ochii au înregistrat ceva anormal, fără să poată preciza cu claritate natura informației. Abia închizînd ușa mi-am dat

seama de lipsa unor relieuri sub pînza pătată de lacuri roștice... Ciinele nu mai avea labe. Cît despre necunoscută, ținea oare cu adevărat un brici în mîna, sau asta nu decît o imagine grefată a posteriori, conform legii asocierilor de idei?

În fundul culoarului am șterpelit un binoclu marinăresc uitat pe o măsută, cu speranța secretă de a surprinde, de pe terasă, mișcările copiilor în interiorul insulei. Dar gestul meu se dovedi repede inutil, căci proprietarul acoperise suprafața lentilelor cu un lac negru, gros, rebel la orice dizolvant. Casca mi s-a părut deodată foarte grea, și arsura încheieturii mele rănite insuportabilă. M-am gîndit că ar fi trebuit să dorm, să-mi recuperez îndeajuns forțele spre a putea pleca în căutarea copiilor, să-i previn, ca să nu li se întîmple același lucru ca și ciinilor...

Dar am rămas pe loc, scufundat în sudoarea-sterilă a minereului-pînză, în mirosul rînced al corpului meu. M-am îndreptat spre baie, am deschis robinetele, vîrsînd înăuntru conținutul unui flacon de săruri de un galben strălucitor. Am rămas așa, pînă cînd cada s-a umplut de apă și de spumă – și apoi mi s-a făcut frică. Frică să rămîn gol, dezarmat... Mi-am fricționat rapid corpul cu mîna stîngă. Sexul, despărțitura anală...

Acum fereastra era deschisă, larg deschisă...

Funiginea murdărește dalele, depunîndu-se ca o pojghiță pe mochetă. Mă înăbuș sub cauciucul măștii de gaze. Un stol de păsări evadează dintr-un hangar, mai jos, într-o zbatere amplifi-

cată de pereții metalici. Doi autostopiști așteaptă sprijiniți de o bornă de incendiu, cu degetul ridicat, chiar dacă nici o mașină nu străbate șoseaua. Îmi încrucșez brațele pe piept, prinzîndu-mi umerii în mîini, într-un reflex de neliniște înfrigurată.

Ambulanța, sau mai bine zis umbra unei ambulanțe dă colțul străzii.

Apoi capota, geamurile întunecate care-l fac pe șofer invizibil. Există oare un șofer? Ambulanța, tot acest alb... te gîndești la niște cearșafuri albe, proaspete. Adormi...

Vehiculul se oprește în dreptul celor doi autostopiști care se strecoară imediat în spate. O pocnitură, ușile se închid. Roțile alunecă tăcute pînă la următorul deget ridicat... Unde-i duce? Sint oare distruși chiar în acest moment în spatele pereților izolați fonic? Infirmiere în alb, cu bice de piele... Nu, cuțite țîșnind din acoperiș și din planșeu, încrucșîndu-se. Asta dacă nu cumva spatele ambulanței nu e nimic altceva decît un crematoriu mobil. Dar nu, nimeni nu știe. Și nu trebuie ca puștii să se lase învinși de epidemie, înșirîndu-se de-a lungul drumurilor și așteptînd sosirea ambulanțelor.

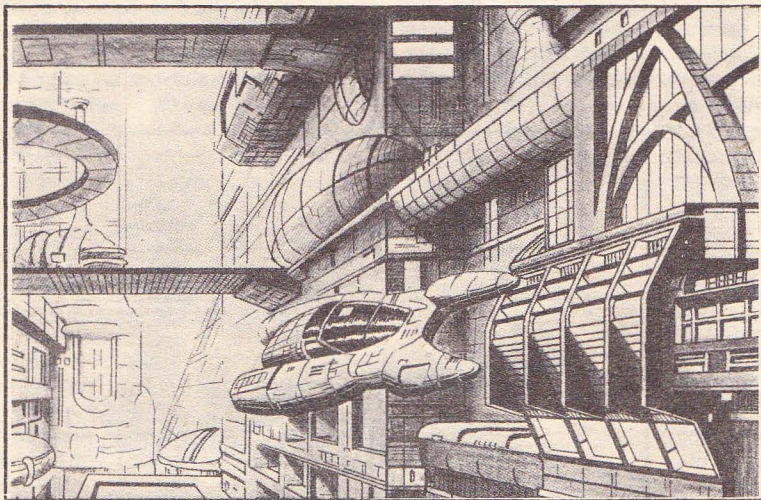
Dar poate că tocmai așa s-a și întîmplat adineauri? Autostopiștii erau prea departe ca să-mi pot forma o părere despre vîrsta sau sexul lor. În plus aburul acoperind sticla măștii... M-am gîndit...

M-am gîndit că mi-ar place să desfac legăturile de cauciuc care-mi strîng tîmpelele, să mă așez, cu chipul descoperit, la masă. Să apuc tamponul de vată ce iese din trusa de prim ajutor, cutie deformată de metal pe care o mîna a aruncat-o precipitat pe masă, însemnîndu-i iremediabil suprafața fin cizelată și să-l stropesc cu eter, sau cu alcool de 90°, ștergînd funiginea care îmi murdărește pielea. Să-mi întind brațele pe spate, întinzîndu-mi pectoralii peste oasele cuștii toracice pînă cînd va răsună obișnuita trosnitură delicioasă undeva la nivelul vertebrelor dorsale. Acest gest relaxant e plăcut și periculos în același timp, fiindcă oferă curba abdomenului, fără nici o protecție, primei lame venite. Acest gest pe care, cîndva, trezîndu-mă, nu-l puteam face fără să mă simt cuprins de o teamă nedefinită, așteptîndu-mă să văd țîșnind din talmeș balmeșul cearșafurilor mîna soției, strîngînd mînerul unei baionete, țîntîndu-mi buricul sau coșul pieptului, pentru o evențuție definitivă.

... Înainte de a părăsi hotelul, cu un tub de ruj de buze uitat, am scris pe peretele culoarului, cu litere strîmbe, cuvintele: „Să fim vigilenți!”

Apoi m-am gîndit la femeia cu briciul și mi-a venit deodată ideea că poate ea era responsabilă de masacrul ciinilor, acolo, în laborator. Cu altă mai mult, cu cît animalul zăcînd în pat semăna foarte bine cu dogul pe care-l scosesem din cușcă, cu cîteva ore mai devreme.

Mi-am sprijinit mitraliera de zid, mulțumindu-mă să desprind din teacă sabia-baionetă regulamentară. Am împins ușa camerei, mocheta înăbușea zgomotul pașilor mei și ea nu m-a

auzit venind. Rămăsese imobilă, sîngele murdărindu-i furoul de nylon roz în dreptul stomacului, acolo unde își ștersese probabil mîinile. Umbra mea proiectîndu-se pe pat a făcut-o să tresară. Tipătul ei mi-a sfredelit urechile, ca o sirenă de alarmă, și i-am văzut mîna cu briciul vîrgînd aerul spre gîtul meu. Dintr-o mișcare a mîinii am încercat să deviez lama, dar oțelul mi-a alunecat peste încheietură în palmă, făcînd sîngele să-mi țîșnească pe față și pe haine.

Mi-a fost frică. Înainte de a fi putut gîndi, mîinile mi se sudaseră pe minierul baionetei, măturînd spațiul cu un gest de cossaș. I-am atins gîtul, o rană rectilinie, profundă, iremediabilă. A căzut înainte ca o piatră. Fața i s-a lipit de pubisul meu într-o postură obscenă și a trebuit s-o apuc de pîr, împingînd-o. În timpul mișcării, sîngele ei s-a amestecat cu al meu, ca într-un pact obscur și etern. M-am ridicat, îmi simțeam picioarele înmuindu-se, tremurînd, m-am îndreptat spre toaletă. Licărirea trandafirilor a dulapului farmaceutic dădea lucrurilor un curios aspect ireal. Am aruncat briciul în chiuvetă, luîndu-l împotriva silei care mă invada. Sîngele îmi năclăise furoul chiar în dreptul pîntecului. Mașinal, am tras

bretelele care alunecaseră, potrivindu-mi portjartierul. M-am gîndit: „O să vîrs. O să vîrs”. Fardul mi se scursese de pe pleoape pe obraji, și a trebuit să-mi șterg fața cu un prosop umed. M-am gîndit că frica nu justifică totuși sălbăticia cu care îl omorîsem. Totuși, înainte de a mă întoarce în cameră, am căutat briciul. Am mers spre pat, am îngenunchiat și primul meu gest a fost să arunc un cearșaf pe fiara mutilată. În aceeași clipă s-a deschis ușa și un om era gata să intre. Un militar, cu fața ascunsă în spatele geamului unei măști de gaze. Nu i-am văzut trăsăturile, creierul n-a avut timp să înregistreze decît niște galoane galben-lămîie, întrerupîndu-i umerii, apoi ușa s-a închis. Coapsa mă doare, mușcătura a sfîșiat ciorapul chiar sub portjartier. Mă doare, sîngele îmi murdărește blana și labele nu-mi mai pot duce corpul. N-ar fi trebuit să acționez astfel, dar frica și durerea mă înnebuniseră. Flăcările mai ales, și mirosul de fum. Cînd ne-au împins în sală, instinctul m-a prevenit asupra pericolului, m-am ghemuit în spatele unui cărucior cu rufe murdare, cu botul pe labe, cu urechile pleoștite. Ceilalți lătrau prosteste. N-am privit măcelul. Cînd totul s-a terminat, n-am văzut decît omul, agățat de chiuveta toaletei. Omul, cu cască și galoane galben-lămîie. Mesteca o bomboană scoasă dintr-o cutie gri, și, fără să vreau, am simțit saliva invadîndu-mi gura. În timp ce se privea în oglindă, am fugit pe ușa batantă. M-am întors în cușcă. Nu voiam să mai ies, dar el a venit; m-a lovit. Ceata mă înfricoșă și mirosurile. Îmi venea să urinez, apoi lesa s-a rupt și am fugit înainte, drept înainte, mirosind pămîntul. M-am întors în casa oamenilor. Nu voiam să rămîn afară, nu voiam să mai văd platoul și insula și marea. Brusc, totul mă îngrozea. Voiam o adîncitură, o groapă, un colț în care să mă ascund. Am lătrat din toate puterile, ca să-mi alung teama și am mîrîit, arătîndu-mi colții. Femelei i s-a făcut frică. Era în picioare, în fața zidului care-i trimitea imaginea înapoi, cu una din labele de dinainte ridicată deasupra capului, iar cu cealaltă, cu un brici, își tăia blana de la subsuori. I-a fost frică, foarte frică. I-am simțit-o în toată ființa mea și corpul ei avea mirosul fricii și atunci am lătrat și mai tare, să-mi înving teama. M-a lovit cu lama, peste bot. Atunci am mușcat-o de coapsă prin furoul roz; și limba mea i-a lins sîngele, odată cu al meu. După aceea lama, lama a alunecat printre inelele lanțului prins de lacăt și Pierre a forțat, spunînd înjurături interzise. Am repetat cu toții înjurăturile, rîzînd, fiindcă supraveghetarea nu era acolo, să ne certe ca de obicei și să spună „Fiți cumînți, copii, sau n-o să primiți desertul!”. Și am intrat înăuntrul buncărului... Tunul era acolo, strălucind în penumbră, și Pierre a spus: „Hai, cine are curaj?” și mi s-a făcut frică. De fapt, atunci a început totul, și n-ar fi trebuit să... Pierre a tras de pîrghiile tunului, ca să le sperie pe fetele care rămăseseră în pragul porții, și a trimis bomba. Așa, fără zgomot; doar un fel de „poc!” ca o carabină cu aer comprimat. „Ce rahat! I-am dat drumul rachetei!” a spus Pierre, începînd să rîdă. Rîdeam cu toții în hohote, fără să știm prea bine de ce – chiar și fetele, cărora de obicei le e frică de orice. Chiar după aceea, radarul a făcut „tut-tut-tut” și o voce ciudată, ca de mașină, a spus: „Obiectiv atins. Nava adversă deteriorată se află la 3 mile spre

nord”. Apoi: „Contraatac inamic. Val de rachete în picaj deasupra insulei. Bransați dispozitivul de interceptare”. Noi habar n-aveam ce-i ăla dispozitiv de interceptare și, imediat, rachetele au început să bubuie în aer, chiar deasupra noastră. BUM!! BUM!!... Și o ceață ciudată, ca de funigine, a început să cadă de sus. Ulfîndu-ne prin ferestruică, am văzut oamenii plecînd cu vapoarele. Dar nu erau vapoare pentru toată lumea, așa că unii au rămas. Pierre i-a dat drumul la radio. „Fii atent la santinele!” a strigat o fată, dar n-a ascultat-o nimeni. Santinelele sînt cu toții niște proști, de altfel le e și frică de noi, o vede oricine. Radioul a pîrîit, apoi o voce a spus: „... sondele detectoare, după analize, sînt în măsură să afirme că ne găsim în prezența unui gaz ce acționează asupra creierului, și a cărui acțiune se manifestă prin simptome de agorafobie acută. În consecință, echipați-vă măștile cu filtru A2 și B3 galben, în caz că...”. Apoi n-am mai ascultat. Știam ce înseamnă agorafobie, auzindu-i într-una pe doctori vorbind între ei: „... frica de spații largi, panica în fața întinderilor deschise”.

„Gazul agorafobic e un gaz de invazie, explică Jean-Jacques, toată lumea aleargă să se închidă în WC-uri și după aia pifanii n-au decît să debarce, aruncînd în aer găurile unde se ascund gazeții! Deșteaptă chestie, nu?...”

Deșteaptă da, dar asta nu ne privea pe noi. Cum injecțiile cu ser au ca efect secundar dezvoltarea unei tendințe spre claustrofobie, gazul n-a făcut decît să compenseze. Dintr-o dată, eram normali! Bum!!... și nu mai aveam nimic.

„O s-o facem lată!” strigă Pierre, și-am plecat la plimbare. În unele locuri erau cadavre, animale și chiar, uneori, oameni. Alergici, cu siguranță, cărora gazul le lua tot părul, năpîrlindu-i. „Alopecie” explică iar Jean-Jacques, care trage mereu cu urechea la pîlăvrăgeile medicilor.

Atunci am greșit, omorînd toți cîinii – i-am scos din cuști, ducîndu-i la laborator. S-au lăsat duși; a fost ușor, căci șiau deja drumul.

A fost cu adevărat o mare greșală, dar ne înflăcărasem și în plus doctorii se ascuseseră, crezîndu-ne închiși, iar noi ne săturam de testele proiective, de injecțiile de cuplare... Ne săturasem să tot facem analize... și serul și prelevările de sînge și transfuziile „adaptate”... „Dă-i sîngele tău unui cîine, iar el ți-l va da pe-al său” etc...

Se umpluse pahaarul!

Pierre și ceilalți au început să distrugă totul și să omoare cîinii. L-am văzut pe-al meu, un dog german, alergînd să se ascundă în spatele unui căruț cu rufe, dar n-am spus nimic. Nu l-am pîrîit, ne schimbasem atîta sîngele încît eram aproape ca niște frați... Ca la Indieni.

Apoi... Apoi, merg pe drum. Am senzația că se întîmplă ceva, dar nu știu ce. Ceața e din ce în ce mai deasă, și m-am rătăcit de ceilalți. Ambulanțele încep să străbată insula, căutîndu-ne. Gărzile povestesc mereu că ambulanțele sînt pline de tipi care te omoară cînd te urci, sau de cuțite, sau de lucruri din astea, dar vor doar să ne sperie, fiindcă de fapt le e frică de noi, puștii. Îi înspăimîntă să ne vadă rezistînd ore întregi cu capul în soare, fără să ne temem de arsuri... Cînd, de fapt și asta nu e decît unul din efectele secundare ale serului, ca și tendința spre claustrofobie și alte chestii mai mărunte... Dar gardienii sînt niște proști, poate chiar puțin debili. „Tocmai de aia și sînt gardieni!” spunea mereu Jean-Jacques, și poate că ei cred cu adevărat în poveștile lor cu ambulanțe-bau-bau? Oricum, toată ziua rod porcăriile alea de tranchilizante învelite în hîrtie gri – și asta nu prea cred că le dezvoltă creierul!...

E o ambulață pe drum, o să-i fac semn, mi-e foame și... TÎMPITUL! DERAPEAZĂ! O să mă agațe, Dumnezeu! Farul, ca un ochi deschis. Parașocul îmi lovește picioarele – și alunec sub capotă. Mă doare, mîna se țîrîie pe asfalt și toată pielea se duce dracului. Jupuită, mîna se întinde roșu. Am brațul drept prins, cu celălalt strîng frîna de mînă, dar e prea tîrziu. Capul pocnește parbrizul, care se sparge. Sîngele îmi picură de pe arcadă pe obraz, pe barbă... Puștiul e dedesubt. N-am putut să-l evit, ceața asta nenorocită umezește drumul și mizeria asta de ambulanță are pneurile roase. Le-am spus celor de la garaj, dar ce, te-aude cineva? Ar fi trebuit să-mi pun centura de siguranță, dar după 30 de ani de experiență în spatele volanului nu-ți mai schimbi năravurile. Portiera se deschide. Puștiul e acolo, culcat, cu gura larg deschisă. Încerc să-l

curvă de viață! mi-e rău... nu se mai mișcă. Îmi trebuie ajutoare. La capătul străzii e o căldire, abia ghicită în ceață. Alerg și intru. Nimeni jos. Urc, o cameră, două,... Aici, iată-l. Un tip cu o cască. Un militar, umeri întrerupți de gaoane galben-lămiile, ținând în mână o baionetă înșingherată – și-ntr-o picioare, o fată în furou roz, cu gîtul tăiat. Teapănă de moartă. În spate e un cîine în pat, dar nu sînt sigur. Tipul face un pas, o să mă atace cu siguranță, ca pe fată! Trebuie să fac ceva! Sar, îi prind încheietura, dar îmi scapă. E deja rănit, și sîngele meu îl stropește, amestecîndu-se cu al lui. O să-l... Prea tîrziu, CE PROSTIE!! aioneta mi s-a înfipt în burtă pînă la prăsele. nu mă doare încă, dar n-o să mai dureze mult, o știu, mi s-a mai înîmplat odată, în Algeria. Ce de lucruri pot să-ți treacă prin minte!... Cad în genunchi între cele două corpuri, femeia în furou de nylon și infirmierul bărbos care a căzut fără zgomot, cu ochii dați peste cap, pierduți parcă în căutarea unor amintiri îndepărtate. Rămîn așa, zdrobit, o oră, poate două...

După aceea... După aceea, mi-am potrivit cască pe cap, am încercat să curăț cămașa mînjită, și galoanele...

Am ieșit din hotel, uitînd mitraliera rezemată de zid. Apoi...

Arn Silverko apasă butonul de oprire al magnetofonului, și banda încetă să se mai deruleze între cele două bobine. Sala, prost luminată, rămîne pe jumătate cufundată în întuneric. Și tocmai în această jumătate își trăsese scaunele cei doi tipi de la comisia de anchetă, lăsîndu-l singur cu magnetofonul, în plină lumină. „vechi truc de copi” gîndi Arn.

– Ne-ați putea explica, doctore...? șuieră o voce pierdută în penumbra. Arn își dres glasul, ca de fiecare dată cînd trebuia să vorbească în public.

– Această înregistrare conține totalitatea declarațiilor locotenentului Georges Willoc, luate la cîteav ore după ce a fost arestat. Ați remarcat probabil că, de fiecare dată cînd, cu ocazia unei crime sau a unei morți, sîngele agresorului și cel al victimei se amestecă, agresorul pare să fi moștenit gîndurile muribundului, și mai ales ultimele sale impresii. Astfel se formează un lanț, care poate duce astfel la acumularea gîndurilor și simțurilor celor mai diferiți indivizi, urcînd înapoi pînă la sursa inițială, la conflictul inițial. La asta lucrăm pe insulă, înainte de regretabilul incident provocat de copii...

O voce rîse bățjocitor...

– Numiți „incident” atacul asupra unei nave escortă în timpul misiunii?

Arn se prefăcu că nu aude întreruperea.

– Centrul de Comunicații experimentale încearcă acum, prin intermediul unui ser încă nepus la punct, să stabilească o legătură mentală între 2 ființe supuse în prealabil unui transfer de sînge... Lucram în principiu cu copii – orfani – și ciîni. În ultimul timp, am obținut rezultate foarte satisfăcătoare. Unii copii au reușit ceea ce numim noi operația de cuplare... vreau să spun prin asta că au văzut prin ochii cîinelui, au mirosit prin nările lui. Închiși în celulele oarbe din subsolul Centrului, ei au recepționat perfect impresiile vizuale ale cîinelui care se plimba pe plajă, „gîndurile” lui, și e aproape sigur că animalul primea, Și El, senzațiile copilului. Vreau să spun că ne aflăm în prezența unei telepatii perfecte, obținută prin intermediul chimioterapiei, o telepatie în fiole, care nu are nevoie de nici un „talent” prealabil al subiecților tratați. Eu sînt celălalt, dar celălalt este în mine, și cu toate acestea rămîne conștient de identitățile noastre particulare. Puteam ajunge astfel la o adevărată legătură între creier, de-acum înainte senzația cea mai intimă putînd fi transmisă și resimțită de interlocutor. Nu vor mai exista lucruri intraductibile, inexpimabile. Asta s-a întîmplat în cazul lui Georges Willoc. Serul comunicației transmițîndu-se de la un individ la altul, el a perceput, în mod temporar și estompat, unele informații pe cale de a fi șterse, deoarece emițătorii lor erau în pragul morții.

Picioare zgîrfite cimentul, apoi o voce repetă, gînditor:

– Totala libertate de comunicare? Evident, din punct de vedere tactic, aplicațiile unui asemenea procedeu... Nu va mai fi nevoie de emițătoare radio, nu va mai exista riscul de a fi reperat prin goniometrie, iar interogatoriile...

– Comunicarea totală! întări Ar.

Simți că era pe drumul cel bun; orfani și ciîni se vor găsi întotdeauna, numai aprobarea și sprijinul Statului rămîneau indispensabile...

Povestire de Serge Brussolo, apărută inițial în magazinul „Espaces-temps”, și în volum în 1985 – „Vue en coupe d'une ville malade” în colecția „Présence du futur” a editurii Denoel.

România ocupă locul patru în Europa în ceea ce privește FANDOMUL, declară președintele Asociației Europene de Science – Fiction

Bridget Wilkinson

Rep. – Iată că bridget Wilkinson se află din nou în România, din nou printre sefiștii români. Bridget ce te aduce din nou printre noi?

BW – Mă aflu în România pentru a afla noutăți în legătură cu Congresul de la Timișoara și despre ceea ce societățile fac pentru a realiza Eurocon-ul de anul viitor din mai și pentru a nu se mai întîmpla ceea ce s-a întîmplat în 1991 și de aceea am venit: pentru a vedea ceea ce face, pentru aranjarea programului.

Rep. – Ce invitați și-au anunțat participarea la euROcon pînă acum?

BW – Nu prea știu exact. John Brunner speră să vină și cred că și Joe Haldeman, dar nu pot ști exact dacă se va întîmpla așa, nu am prea multe informații, dar știu că mulți tineri scriitori și-au exprimat dorința de a veni.

Rep. – Ai afirmat că România este pe locul patru în lume în ceea ce privește fandomul

BW – Da, fandomul românesc este foarte puternic în comparație cu altele din lume, e foarte diferit organizat; și fandomul american este foarte puternic, dar e foarte, foarte amorf și în mod paradoxal, în America nu există contacte între scriitorii profesioniști și fani tineri, pe cînd aici situația este cu totul alta și acest lucru s-a văzut foarte bine la helicon-euroconul de anul trecut din Jersey, iar „Jurnalul SF” este singurul săptămînal de science fiction din lume, iar, singurul program în întregime dedicat sf-ului este în America, dar nu este pe o rețea națională, ci regională; iată ceea ce dovedește că românii sînt „speciali”.

Rep. – Crezi că o unificare a mișcării la nivel european este necesară sau nu? Mă refer la existența a mai multor asociații sau a uneia singure.

BW. – În mod cert aș prefera existența a mai multor organizații care să aibă contacte unele cu altele, dar mă tem de faptul că unele vor rămîne izolate complet ceea ce-ar fi foarte rău și pentru fondomurile respective, dar și pentru simplită consumatorii.

Rep. – Ce importanță are euROcon-ul de la Timișoara pentru fandomul românesc?

BW – E o ocazie pentru a întîlni prietenii, pentru a cunoaște creatorii de science fiction din întreaga Europă.

Rep. – Ce părere ai despre această revistă?

BW – Despre JURNALUL SF?

Rep. – În Anglia există așa ceva?

BW – Nu și după cîte știu eu nici în lume...

Rep. – Da, e singurul din Europa...

BW – Nu din Europa, e singurul din lume, nu numai în Europa, ci în lume. În estul Europei e foarte greu pentru fanii sf-ului; în Vest avem multe cărți ceea ce-i face pe oameni să cumpere cărți, bineînțeles că și revistele sînt cumpărate, dar mult mai puțin, iar dacă ar fi vorba de un săptămînal nu cred că s-ar vinde deloc, de aceea revistele apar o dată pe lună sau chiar la interval de mai multe luni și nu săptămînal cînd am fost în Franța și am spus – la Convenția SF-ului Francez – că JURNALUL SF apare în mai multe mii de exemplare în fiecare săptămîină mi s-a spus „Glumești!”, am spus: „Nu, cred că aproape șapte mii de exemplare pe săptămîină!”, „Dar cum de este posibil, trebuie să fie nebun!”; le-am spus: „Acolo situația este diferită, cărțile costă destul de mult, iar oamenilor le place să citească povestiri de science fiction și atunci cumăpra reviste, chiar dacă e vorba de una săptămînală.

Rep. – Mulțumesc foarte mult.

Au consemnat Adrian BĂNUȚĂ și Sorin REPANOVICI

Traducere Eduard PANDELE

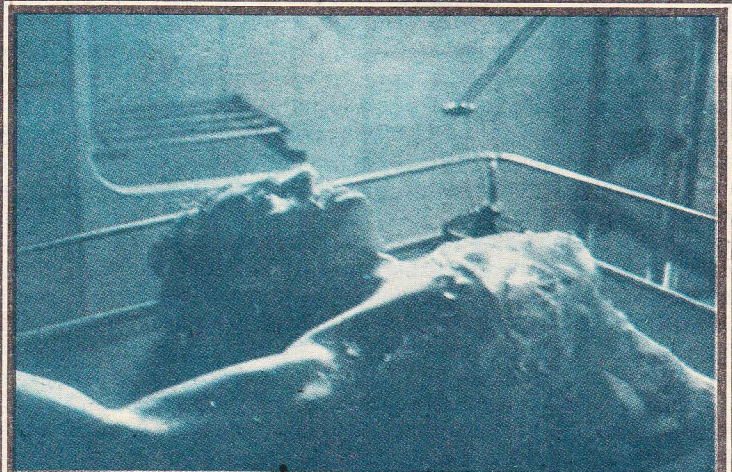
ALIEN III

Un film difuzat de

ROMANIA FILM

TWENTIETH
CENTURY
FOX

ALIEN III

Regia
David Fincher

In rolurile principale

**SIGOURNEY
WEAVER**

**CHARLES
DANCE**

**CHARLES
S.DUTTON**

Efecte speciale -

ROBERT

și

DENNIS SKOTAK

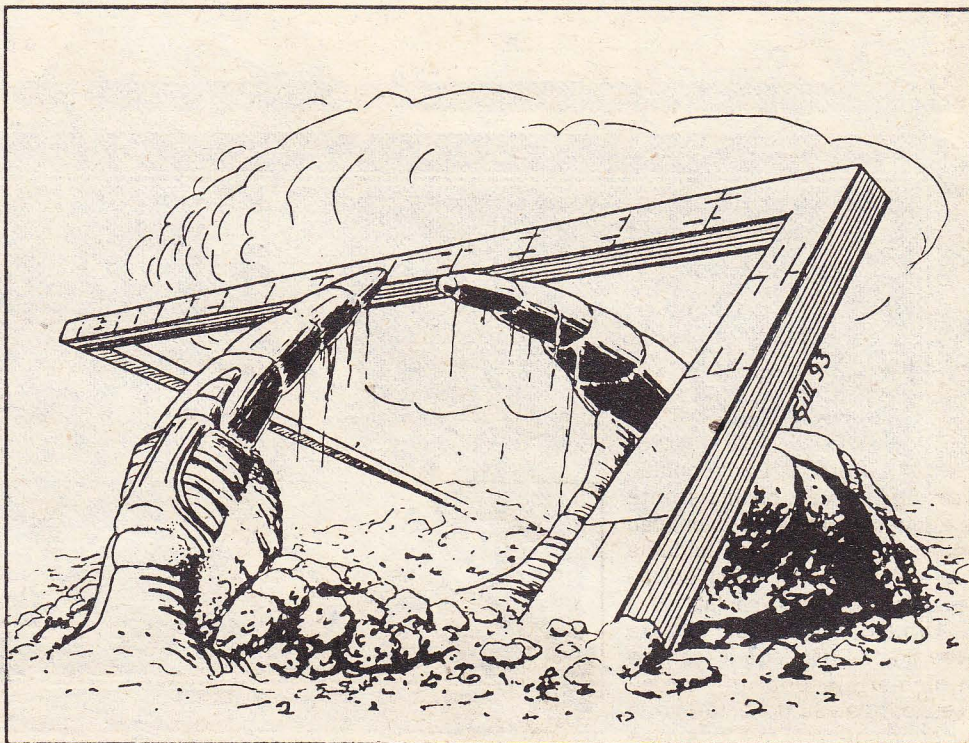
EUCARIONUL

Revedea orașul răvășit după explozii, preoții întunecați ai Eucarionului și retrăia cu voluptate spaima ultimului pas pînă la ieșire, cînd scîndurile putrede ale scării scîrîiau ca un vaiet sugrumat de durere. Apoi proprietăreașa apărea în pragul ușii. Stăteau la parter și nu rata ocazia de a-și expune chipul buhăit, marcat de cearcănele tăioase. Domingo o blestema în gînd. Pentru că atunci se numea Domingo.

— Ah, tinere domn! miorlăia matroana dîndu-și ochii peste cap, întinzîndu-și rujul ca o rană proaspătă de la o ureche la cealaltă. Încea să o depășească în viteză, dar bătrîna reușea întotdeauna să-l prindă de braț și să-l apropie de pieptul ei.

Miroasea a transpirație, a spermă, a băutură și a tutun prost. De ce nu treci într-o seară pe la mine? Sînt atît de singură! spunea, aruncîdu-i o privire bovină ce voia să însemne o promisiune.

— Nu am timp, doamnă, Marion, bîguia smulgîndu-se din încheștare. Nu am timp, poate data viitoare, spunea, stăpînindu-se cu greutate să nu vomite. Ajuns în stradă, se liniștea doar cînd auzea ușa de la intrare închizîndu-se. Ar fi trebuit să anunțe preoții, însă știa că ar fi fost inutil. Bătrîna Marion era mai cunoscută decît percepțiile Eucarionului. Cinzeci la sută din bărbații vîrstnici ai orașelului trecuseră printre coapsele ei și arrestarea nu ar fi fost deloc o chestiune simplă. Își privea ceasul cu neîncredere, îngrijorat la gîndul că ar fi putut întîrzia, deși niciodată nu întîrziase la un spectacol. Ajungea întotdeauna la timp înainte de ridicarea cortinei. Se ghemuia în fotoliu inundat de o bucurie lăuntrică ce nu și-o putea exprima în cuvinte. Apoi retina îi era inundată de imaginea statuară a grupului de femei de pe scenă. Însă fericirea lui și a celorlalți venea din altă parte. O stare extatică de beatitudine îi amorțea simțurile. Timpul își pierdea vectorii, rămînînd suspendat undeva deasupra cupolei. Cînd spectacolul se termina, impactul cu realitatea devenea dureros de aspru. Pastorul urcat pe scena transformată în amvon enunța cu voce monotonă percepțiile Eucarionului. Însă el nu-l mai auzea, de cele mai multe ori adormea. Apoi intervenea uitarea. Știa doar că acolo, în sala de spectacole, trăia cele mai frumoase clipe din viața lui. Ar fi vrut să-și păstreze amintirile ca pe bijuterii, în cutiute de catifea sub cheie. Dar trecutul nu-i aparținea, nu mai exista, ca și cum nu ar fi trăit. A încercat să-și noteze experiențele avute. Însă cuvintele erau rostite încet și nu le înțelegea cînd încerca să-și recupereze ce-i aparținuse. Într-una din zile, de la laboratorul de sinteză

unde lucra, a fost chemat la direcție pentru testul obligatoriu. Testul psihologic nu a constituit o problemă, iar fișa medicală rămăsese curată. Încă nu se infestase. Era apt pentru reproducere. Refuză politicos propunerea, spre marea satisfacție a membrilor comisiei. Asta era, în rest viața se scurgea monoton. Cînd ajungea acasă seara ezita înainte de a pătrunde în holul întunecos. Scările putrede îi păreau o amenințare. Se descălța și dinspre ușa proprietăreșei, de cele mai multe ori se auzeau gemete. Pășea cîte două trepte și răsufla ușurat cînd ajungea în fața ușii sale. Căuta înfrigurat cheia, intra, aprindea lumina și își dădea drumul pe canapeaua desfundată. Pe unul din pereții înnegriți un afiș cu o cromatică dinamică ocupa aproape în întregime spațiul. Un deget descărnat se aținea spre privitor și o hîrcă deasupra, hohotea din orbitele goale. Dedesubt, un text: „Eu sînt femeia, iubește-mă!”

Era conștient că textul era idiot, însă schimbările bruște de tonuri cromatice, cît și receptarea directă, aproape violentă, avea ceva hipnotic. Se culca apoi și încerca să reînvie atmosfera spectacolelor, dar nu reușea. Auzise că oamenii pot visa, că atunci cînd dorm pot să trăiască în altă lume. Își dorea cu disperare să viseze măcar o dată. Din ce în ce mai des avea impresia că viața seamănă cu pustiul din jurul unei oaze care se stinge treptat. Uneori se surprindea încercînd să

găsească o justificare comportării bătrînei Marion și a bărbaților care o acceptau.

Gîndurile acestea însă încerca să le îndepărteze și adormea chinuit de întrebări ale căror răspunsuri știa că nu le va găsi. A doua zi reîncepea calvarul coborîrii vechilor trepte. Proprietăreașa îl aștepta la baza scării, iar decolteul generos lăsa privirea să cuprindă lejer, sîinii puhavi, pătați de pistrui roșiatici. Domingo, tînărul de atunci care se numea Domingo, se sprijinea de balustradă cu privirea înfiptă între proeminențele dezgolite și un spasm dureros i se ridica pe esofag. „Odată am să strivesc mutra asta timpă”, își promitea. Proprietăreașa se agăța de marginea balustradei și se legăna ușor. Mirosea a băutură și cuvintele îi alunecau anevoie de pe buze.

— De ce nu mă vrei? Crezi în tîmpeniile ăloră? Dobitocii! Își desfăcea șnurul halatului. Nu mai avea nimic de dedesubt iar coapsele pline aminteau ceva dintr-o tinerețe glorioasă.

— Lasă-mă! gemea bărbatul simțind cum îi țîșnește transpirația prin pori. Lasă-mă! urla repezindu-se spre ieșire. După aceea se sprijinea de zidul exterior al căldirii și inspira puternic pînă cînd reușea să-și revină. Femeile cu chipul acoperit care treceau prin apropiere-îl făceau să se strecoare pe lîngă zidurile caselor, oprindu-se instinctiv atunci cînd o umbră înveșmîntată în togă și glugă ascuțită se apropia. Într-una din zile cînd era mai prost dispus ca oricînd,

la intersecția străzii sale cu bulevardul, o siluetă înveșmîntată în negru îi ieși brusc în față.

– Rigsthing! șopti o voce care îi părea cunoscută. Ris de ce fugi de mine?

– Nu te cunosc, bolborosi el privind în altă parte, și nu mă numesc Rigsthing.

– Te numești Rigsthing și ai promis că te întorci, îți amintești? Domingo se concentra și vag păru să-și reamintească vocea. Căută cu febrilitate prin amintiri și pentru prima oară realiză că parcă nici nu trăise pînă atunci. Amintirile sale se rezumau la cele cîteva spectacole vizionate anual. Parcă nici nu existase.

– Privește Ris, spuse femeia ridicîndu-și pentru o clipă voalul negru ce îi acoperea chipul. Imaginea spectacolelor îl copleși dintr-o dată. Retrăi din nou aceleași sentimente cu o intensitate mult mai mare.

– Am să te caut, promise femeia, să nu uiți asta. Apoi se îndepărtă, dispărînd printre ruinele cladirilor.

Cu neliniște și curiozitate, înfrîngîndu-și repulsia, mai multe zile la rînd, riscînd să fie arestat de preoții Eucarionului, Domingo privea cu insistență rarele trecătoare ce se aventurau noaptea pe străzi. Însă faldurile negre ale voalurilor îl împiedicau să regăsească chipul căutat.

Următorul spectacol la care avea dreptul prin lege îi readuse în memorie scena întîlnirii cu necunoscuta. Se proiectă într-un decor pe care nu-l mai încercase și pentru prima oară aspirațiile sale erotice nu mai erau aceleași.

Din ce în ce mai des îl încerca sentimentul zădărniceii și toate zilele semănau între ele, iar nopțile încerca să-și amintească cine era, să se gîndească la viitorul care nu îl preocupase pînă în acel moment.

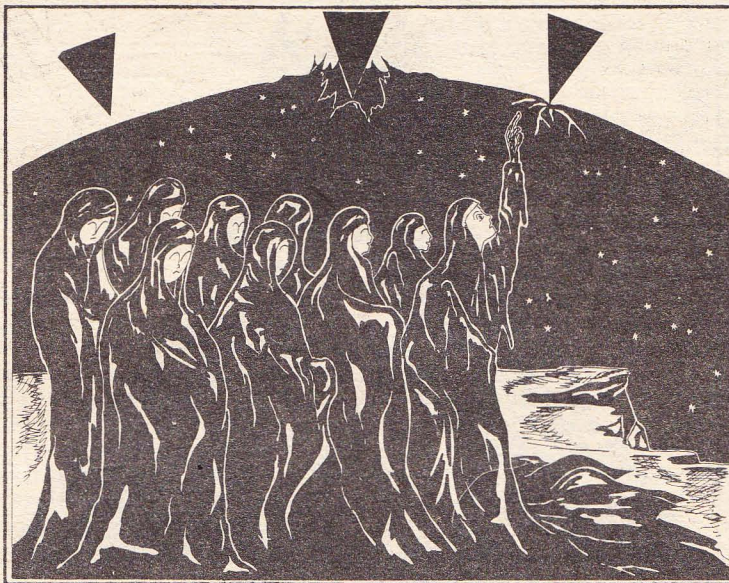
Într-una din nopți însă, alerga pe cîmpul roșiatic și un cer roșiatic spînzura deasupra, iar departe în față, cerul se unea cu pămîntul într-o dungă sîngerie.

Alerga pe cîmpul ce părea să nu se mai termine, și iarba aspră, tăioasă îi străpungea tălpile ieșind prin gleznă, străbătînd-o cu ușurință, sfîrtecîndu-i carnea ce refuza să sîngereze. Alerga mereu mai departe spre orizont, chinuindu-și trupul, iar cele cîteva trențe ce atîrnau pe umerii săi erau de mult putrezite. Noaptea se culca în praful roșiatic ce îl acoperea ca o binecuvîntare. Cînd soarele roșu al dimineții își întindea brațele de foc pe cerul senin, se trezea și începea din nou să alerge spre orizont. A alergat așa cale de mai multe zile pînă cînd dunga sîngerie a orizontului începu să se contureze din ce în ce mai clar și o siluetă întunecată părea să-l aștepte. Cu fiecare pas pe care îl făcea acea siluetă călare, părea să crească în dimensiuni. Cînd în sfîrșit ajunse la picioarele călărețului, o voce ca un dangăt îi explodă în minte.

– Te așteptăm, spunea călărețul, al

căruia creștet se pierdea printre nori. Apoi lancea acestuia coborî, îi atinse pieptul și fandă. Se simți străpuns de vîrfurile metalice, după aceea lancea se ridică și el alunecă pe lemnul lustruit. Urca așa înfipt în arma necunoscutului pînă cînd ajunse la nivelul feței acestuia, mai exact acolo unde ar fi trebuit să fie fața, era o placă metalică lustruită ce reflecta amurgul.

– Te aștept de mult, spuse călărețul, să mergem. Struni hăturile și calul sări peste dunga orizontului urcînd pe dalele transparente ale cerului. Uitîndu-se la scutul strălucitor ce ascundea fața străinului, Domingo se înfioră de groază. Constată că nu avea chip. Își privi mîinile dar nu le zărea. Trențele ce îl acoperiseră alunecau de pe el iar atît cît cuprindea cu privirea din propriul trup nu mai era nimic vizibil. Încercă să-și domine spaima întrebîndu-se dacă fusese vreodată altfel dar nu-și amintea. Încercă să-și aducă aminte de propriul nume însă nu reuși. Nu reuși să afle ce căuta acolo și de unde venea. Dedesubt, pămîntul devenea din ce în ce mai mic.

Debut – Duma ADRIAN (22 ani)

Fu lăsat lîngă o împrejurare ce părea din piatră. Călărețul intră în incintă iar în urma lui porțile masive ferecate în fier, se închiseră.

Adormi refuzînd să-și mai pună întrebări. Cînd se trezi, era acoperit de umbra înaltă a unui cavaler în armură.

– O vei aduce înapoi, tună vocea acestuia aruncînd din brațe o sferă transparentă care sparse bolta și lăsînd în urmă o dungă alburie, se prăbuși spre pămînt. Domingo se apropie de locul impactului și fu absorbit. Se găsea într-un oraș mare cu o circulație intensă. Oamenii grăbiți treceau pe lîngă el ori direct prin el, iar alături, sfera care părase că l-a așteptat începu să se rostogolească prin mulțime. Leși pe carosabil și lovi o mașină ce plutea la mică înălțime. Mașina explodă. În mijlocul flăcărilor, parcă mulțumită de rezultat, sfera se legăna încet. Domingo o prinse în brațe, apoi urcă spre boltă.

Depuse sfera la picioarele cavalerului care o ridică fără nici un cuvînt și intră la adăpostul zidurilor. A doua zi Domingo urmă din nou sfera care lovi mai mulți oameni. Înainte de a muri, oamenii îl zăreau și fața lor îngrozită îi spunea că trebuie să arate înspăimîntător. Uitase de cînd efectua ritualul aducerii sferei, însă reușise să înțeleagă că acesta provoacă moarte și nenorocire. Ucidea copii, femei, bărbați, provoacă taifunuri, cutremure și mereu cavalerul o arunca mai departe, cu mai multă furie.

Într-una din zile, Domingo avu revelația că recunoaște străzile unuia dintre orașe. Recunoștea clădirile distruse, cerșetorii și preoții Eucarionului, își aminti de toate acestea ca existente într-o viață anterioară, însă nu știa exact în ce timp și care fusese rolul său acolo. Sfera se năpusti spre podul suspendat ce lega malurile rîului. Podul se prăbuși și o mulțime de oameni pieiră.

De atunci începu din ce în ce mai des să-și pună întrebări, pînă cînd un chip luminos de femeie îi străluci în memorie. Era chipul necunoscutei care își dezvelise fața într-o dimineață cenușie, cînd ceva a părut să se schimbe în destinul său.

Au trecut mai multe zile și mai multe nopți în care Domingo deveni conștient de absurditatea situației în care se găsea.

Un plan de evadare i se înfiripă în minte. Nu a trebuit să aștepte mult pînă cînd sfera coborî din nou în orașul pe care Domingo îl recunoscuse. Sfera se mai rotea nehotărîtă cînd el începu să alerge spre casa pe care o recunoscuse în depărtare. Privi o singură dată în urmă și văzu sfera care se hotărîse în sfîrșit și îl urmărea. Tăcu vreo două ocluri, însă nu mai exista nici o îndoială, următoare victimă avea să fie el. Alerga cu disperare și amintirile cele care mai dăinuiau în memoria sa erau din ce în ce mai clare. Ajunse doar să deschidă ușa casei.

Femeia care tocmai voia să urce scările se întoarse și Domingo o recunoscu era cea pe care o căutase atîta timp. Mai apucă să-i vadă fața schimonosită de spaimă și sfera care alunecînd pe lîngă el o lovi cu violență.

Cînd se trezi îi trebuiră cîteva momente să realizeze că ceea ce trăise fusese un vis. Visase cu adevărat, chiar dacă era un coșmar, pustiul propriei existențe suferea o oarecare variație.

Dimineața, bătrîna Marion îl aștepta în capătul scărilor. Părea înspăimîntată.

– S-a prăbușit podul de peste rîu, spuse, au murit mulți oameni.

Imaginile ca niște șerpi se încolăceau pe stîlpul de la intrare ce susținea bolta semisferică a clădirii. Corespondentul său se afla de partea cealaltă și împreună întregeau arhitectura clădirii. Domingo ezitase mult pînă se hotărîse să intre.

- Bine ai venit, spuse o voce metalică ce părea să vină de pretutindeni. Ce ai de vânzare?

- Un vis.

- Așează-te, spuse aceeași voce. În semiobscuritatea încăperii putea fi zărit un fotoliu deasupra căruia o cască strălucitoare suspendată de un suport mobil, cobora ori urca funcție de înălțimea ofertantului. Domingo se așează, în față se aprinse palid un ecran. Ca o părere coborî casca conturându-i creștetul. Domingo se concentrează și ecranul pilpîi roșu. Apăru cîmpul, el și imensitatea orizontului. Refăcu din nou drumul neliniștii sale și la sfîrșit insistă păstrînd aprinsă pe ecran ultima imagine a femeii. De fapt pentru asta venise. Voia să vadă nu doar să-și reamintească acel chip care-i bîntuia gîndurile. Cîteva secunde, undeva în măruntaiele unei mașini specializată pentru astfel de operații, visul său era analizat catalogat și evaluat. Apoi îi va fi șters din memorie și tranferat ca o experiență suplimentară celui care ar fi oferit mai mult, celui care și-ar fi permis să trăiască mai multe amintiri. Tranferul era ilegal, însă tacit, oficialitățile acceptau astfel de tranzacții de care profitau cu proprietate. Domingo era însă hotărît să nu renunțe la acel unic punct de referință în monotonia de fiecare zi.

I se propuse o sumă substanțială pentru a renunța la amintirea visului. Refuză. Se supralicita. Refuză din nou.

- Poate reveniți, spuse vocea metalică, noi vă așteptăm.

Domingo părăsi clădirea cu o ușoară satisfacție pe care nu și-o putea expica. Trecuseră mai multe zile de la întîlnirea care schimbases echilibrul fragil al existenței cotidiene a celui ce atunci se numea Domingo și care tot mai des era cuprins de nostalgia unei posibile revederi. Într-una din seri cînd radioul difuza ultimele știri prin care era anunțată prinderea și execuția unor perechi concubine, tînărul simți impetuos nevoia să iasă în stradă. Nicînd nu mai simțise o astfel de chemare. Odată trecut coșmarul treptelor, ajuns afară, scrută întunericul în speranța unei revelații. De undeva, de lîngă zidul lateral, ascunsă în glugă, o voce cunoscută îl chemă încetîșor.

- Ris, Ris! am venit. De acum nu ne vom mai despărți.

- Cine ești? bîngui bărbatul.

- Onda, Ris. Onda, iubitule, hai să urcăm.

- Dar Eucarionul?

- E o prostie, Ris. Haidem.

Scările scîrțiau sfredelind întunericul. Bătrîna Marion ieși în prag. Privi tulbure spre cei doi.

- De ce nu mă vrei? scînci femeia. Domingo rămăsese neclintit așteptînd următoarea reacție a bătrînei. Știa că încălcas una din regulile de

bază ce mențineau echilibrul societății și putea fi pedepsit. Onda își dezvelise fața și privea țintă în ochii proprietăresei care înghețase cu mîna ridicată.

- Vei uita totul, spuse Onda.

- Voi uita totul, repetă mecanic bătrîna, retrăgîndu-se de-andăratelea spre ușa rămasă deschisă.

Ajuns în micul său apartament, Domingo remarcă pentru prima oară urîtenia locuinței. Onda își aruncă voalul ce îi ascundea chipul.

- De ce m-ai părăsit, Ris? Oare nu am fost fericiți împreună? întrebă. Bărbatul își plecă învins capul, amintirea unor îmbrățișări fierbinți își făcea loc în memoria sa.

- Cine sînt eu, Onda? întrebă.

- Tu ești Rigsthing. Se apropie de afix, îl smulse cu violență. Nu poți crede tîmpeniile astea. Spune-mi că nu poți crede așa ceva. Femeia își apropiase mult fața de fața tînărului.

- Nu Onda, nu pot crede tîmpeniile astea, repetă. Apoi ca o ultimă formă de rezistență. Dar Eucarionul...?

- Eucarionul minte. Repetă, Ris.

- Eucarionul minte, Onda.

- Acum e ceva mai bine, Ris. Putem vorbi despre trecut, cînd ne iubeam în liniștea florilor din insula Tay Jyn.

- Nu cunosc insula Tay Jyn.

- Ai fost acolo Ris, ne-am iubit pe iarba proaspătă și eram fericiți. Îndrăznește să-ți amintești, era așa cum ai visat-o tu.

- Da Onda, încep să-mi amintesc, era așa cum mi-am dorit-o.

- Ești un bărbat minunat.

Pentru Domingo cel de atunci, scurgerea timpului căpătase alte dimensiuni și o nouă culoare. Ceva se modificase și în modul lui de a fi. Ceva imperceptibil ca o părere. Scîrțitul treptelor nu-l mai înspăimînta și zîmbea insistențelor propri-

etăresei, ocolind-o cu abilitate.

- Știi? îi spunea Onda, alături de tine sînt fericită și aș dori să avem un copil.

- Dar percepțele Eucarionului? zise Domingo nu prea convins. Și mai e virusul selectiv... poate nu sîntem compatibili.

- A fost război Ris, murmură femeia, un război lung și ciudat.

În timp de război se nasc mai mulți băieți, apoi a intervenit genetica și procesul a fost amplificat. Virusul selectiv e doar o amenințare idioată, la fel și percepțele Eucarionului. Nu știi nimic Ris de ghilda monaștilor, de puciul eșuat din Westfia. Ești curat ca un copil Ris și te iubesc pentru asta. Aș dori să trăim așa cum au trăit înaintașii noștri. Înțelegeți?

- Încerc să înțeleg Onda, trebuie să trăim altfel.

- Și să avem o fetiță, Ris.

- Să avem o fetiță, Onda.

- Cu ochi albaștri, Ris.

- Cu ochi albaștri, Onda.

- Si îi voi face un ursuleț de pluș cu etichete de cîrpă.

- Da Onda, un ursuleț de pluș.

- Si vom fi fericiți, Ris.

- Da Onda.

- Și ne vom iubi toată viața, Ris.

- Toată viața, Onda.

- Vom ajunge din nou pe Tay Jyn.

- Pe Tay Jyn, Onda.

În rarele clipe de luciditate, Domingo încerca să deslușească ceea ce rațiunea refuza să accepte. Trecutul său era modelat căpătînd alte dimensiuni, amintiri străine, și fiorul aventurilor necunoscute îl încercuiau. Însă el simțea că nu se poate ridica acolo unde trecutul său l-ar fi îndreptățit și începea să se teamă.

Într-una din zile, Onda i-a spus:

- E timpul Ris, trebuie să plecăm, știu undeva în munți un adăpost din perioada războiului civil.

- De ce trebuie să plecăm, Onda?

- Ca să trăim altfel, Ris, repetă.

- Ca să trăim altfel, Onda, spuse realizînd dimensiunea acceptării sale.

Ploaia lovea învrăjbit acoperișul adăpostului și lampa cu magneziu scotea un fum înecăcios conturînd umbre nefirești de întuneric. Onda se apropie așezîndu-se în brațele bărbatului.

- Sînt fericită, Ris. În curînd vom pleca de aici. Poate ne vom stabili pe Iria - „planeta voluptății”.

- Cine ești tu, Onda? întreba Domingo cu voce înghețată.

Ce vrei de fapt? Femeia se crispă.

- Eu sînt Onda, Ris și ne-am cunoscut în Tay Jyn.

- Tay Jyn nu există, silabisii bărbatul și eu nu am cunoscut altă femeie pînă acum. Nu am cunoscut altă femeie, înțelegeți? Eram pur ca poruncile Eucarionului. Amintirile nu-mi aparțin. Ce ai făcut din mine Onda?

TEME și MOTIVE SF.

„Fundatia” (Foundation”) – ciclul format din titlurile „Foundation”; „Foundation and Empire”; „Second Foundation”; „Foundation's Edge”; „Earth and Foundation”, descriind decăderea și prăbușirea unui imperiu galactic format din 25 de milioane de planete, în contextul cărora două organizații secrete Prima și A Doua Fundație) acționează în vederea preservării cuceririlor civilizației umane de barbaria și obstrucționismul unui nou ev mediu.

Conform unui referendum organizat în 1966 aceste povestiri au fost proclamate drept „cel mai bun ciclu SF din toate timpurile”. Acțiunea acestui serial integrează aproape toate ingredientele literaturii SF: călătorii prin hiper-spaciu, imperii galactice, bătălii spațiale, mutații, călătorii în timp, universuri

paralele, puteri PSI, politic-fiction, roboți, arme sofisticate etc. (o singură absență notabilă: extraterestrul).

Personajele principale sînt... cele două organizații: Prima Fundație – inițial o tehnocrație, evoluează către o oligarhie militaristă cu tendințe hegemoniste. A Doua Fundație – veritabilă „eminență cenușie” secretă, formată din psihologi mentaliști care manipulează din umbră oamenii și puterea de stat.

Furnică – grup de insecte din ordinul himenopterelor; de talie mică sau mijlocie, negre sau roșii, care trăiesc în colectivități denumite furnicare. Literatura SF a imaginat un asalt al acestor insecte pentru cucerirea supremației pe planeta noastră (H.A. Wells – „The Empire of Ants”). Tot H.G. Wells a imaginat pe locuitorii Lunii asemănători ca formă a corpului și ca organizare furnicilor („Primii oameni în Lună”).

Mihaela și Cristian IONESCU

Auzi mașinile? În curînd vor fi aici preoții Eucarionului.

– Să fugim, Ris!

– Nu ai unde fugi, e prea tîrziu. Am înțeles că mă minți, tot timpul ai mințit Onda. Eu le-am spus preoților unde putem fi găsiți.

– Ascultă Ris, poate nu e totul pierdut. Ascultă-mă și încearcă să înțelegi. Spectacolele, drogul vostru, e doar un surrogat. Sînt una din figurante care mental vă inducea posibilitatea de a vă masturba psihic. Fiecare aveți o insulă Tay Jyn. O oază de liniște și plăcere. Dar nu am putut rezista. Voiam să trăiesc pentru mine, pentru noi Ris. Trebuie să înțelegi.

Undeva amintirile sînt ucise, pentru a se evita o nouă revoltă. Am devenit doar, mașini biologice. Ți-am creat un trecut pentru care te-ar fi invidiat oricare alt bărbat, Ris. Domingo o privi și descoperi pentru prima oară o femeie speriată, lipsită de apărare. Materialul ieftin al hainelor pe care pînă atunci nu îl remarcase, reușea cu greutate să-i ascundă slăbiciunea trupului, iar în ochii neobișnuit de mari strălucea izvorul lacrimilor nepînse.

Undeva foarte aproape, se auzea fluieratul unei aerodine.

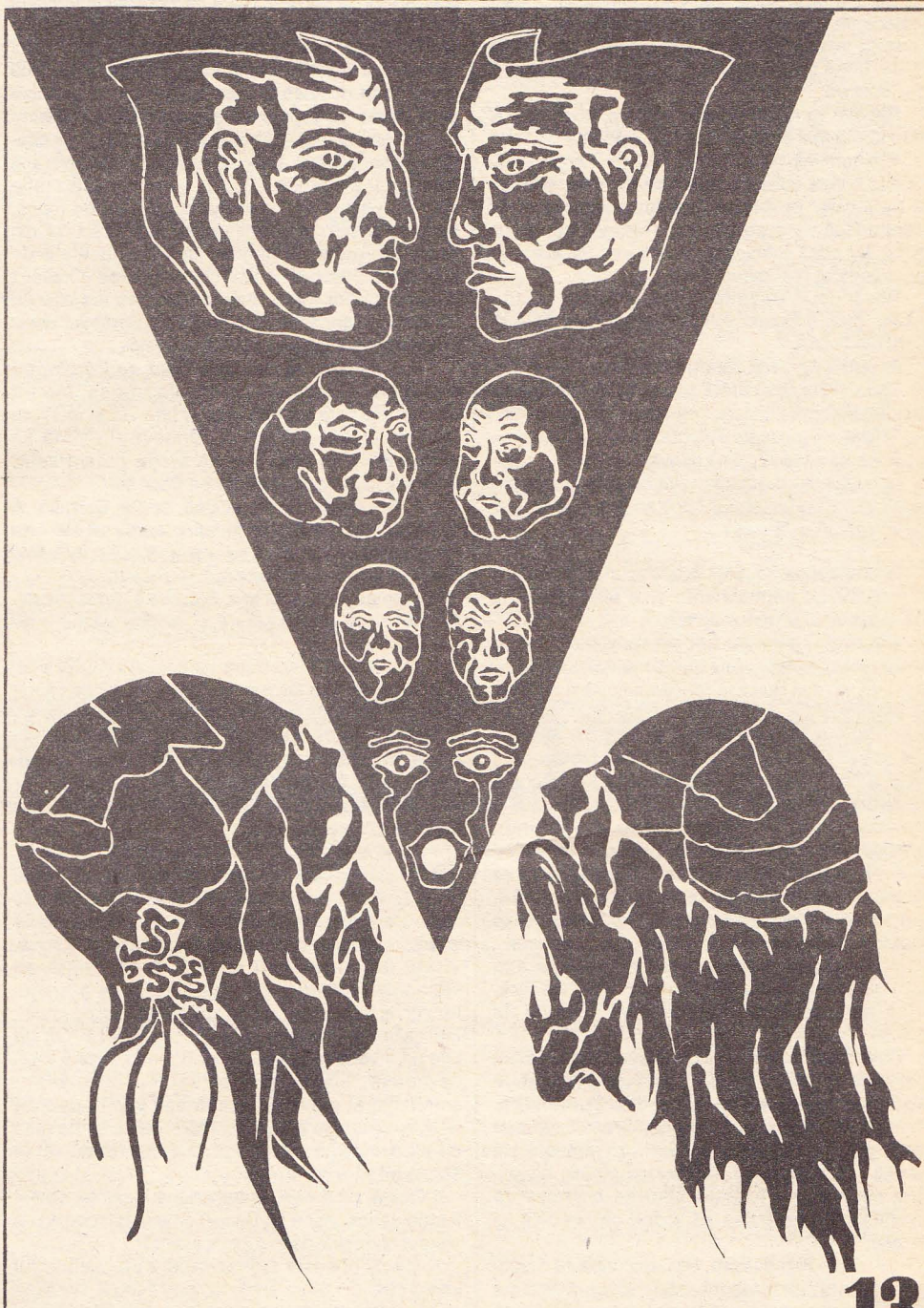
– Trebuie să existe o cale, Ris, spuse femeia. Bărbatul tresări. Ușa se deschise cu violență vărsînd în încăpere, odată cu ploaia, preoții întunecați ei Eucarionului.

– Tîrfă! șuieră unul din ei, apucînd-o de braț și tîrînd-o spre ieșire.

– Voiam să te fac fericit Ris, gemu femeia, doream să trăim normal și să avem o fetiță cu ochi albaștri. Ceream prea mult, iubitul? hohoti, în timp ce era împinsă în întunericul de afară.

Bărbatul rămăsese țintuit în fotoliu, privind cu ochi împietriți dreptunghiul întunecat ce decupa peretele clădirii. Era singur.

– Și o să-i facă un ursuleț de pluș cu labele de cîrpă, murmură prinzîndu-și fruntea în palme. În noapte se auzea fluieratul înăbușit al aerodinei care se îndepărta.

PEISAJ EROGEN

(urmare din numărul trecut)

Pare să aibă cam șaisprezece ani, vîrsta cînd cariera lui Babette a început într-adevăr să iasă din canon. Exersată cu electrozii, musculatura este superbă. Creierul e gol și conține mai puține informații despre lume decît acela al unui nou-născut. Una dintre simptomele care-i intră în craniu este conectată la centrul de plăcere al creierului, hrănindu-l cu un firisor de energie ținînd-o pe nou-născuta cu dimensiuni adulte într-o stare de fericire, indiferent de ceea ce i se face.

După ce se va termina partea chirurgicală – după ce ultima vînație va dispărea și ultima cicatrice va fi ștersă – adevărata Babette își va transfera mintea într-un analog cerebral cu cristale lichide, într-o clinică din Nice, care la rîndul lui va fi rulat în clonă.

Babette va răsări din nou – tînără, frumoasă, și într-o formă mai bună decît a fost vreodată.

E o tehnică nouă, nu lipsită de riscuri. Unii pacienți suferă schimbări de personalitate, pierderi de memorie, probleme neuromusculare. Dar Babette încă va avea corpul ei original, atît cît va dăinui, iar dacă tehnica va funcționa, va avea un corp nou-nouț și o carieră nouă.

Vor fi două Babette – fără îndoială că studiourile producătoare achiziționează deja povești cu mama-și-fica.

Ar putea fi o zeiță pentru totdeauna.

Baca – Torrijos curăță saliva de pe obrazul lui Babette. Sînt gata cu toții.

Trădat, se gîndește Talbot.

E timpul să facă primă tăietură.

la cuțitul, iar cu coada unui ochi vede mușchii faciali ai anesteziștilor contractîndu-se în sus într-un zîmbet expectativ...

Scumpa mea Babette. Așa îi spunea Barrasa.

– O vreau pentru mine, zice el. O Babette scumpă, numai și numai a mea.

Cel puțin Talbot nu trebuie să-și facă griji că simulările lui Babette vor fi multiplicare și vîndute cu zecile de mii. Lui Barrasa nu-i trebuie banii. În plus, are principii.

– Perversi mizerabili s-o atingă pe scumpa mea Babette? Să-i facă lucruri atroce? Niciodată!

Și-a făcut obiceiul să-i telefoneze lui Talbot la ore neobișnuite, de obicei după ce vizionează o altă înregistrare a asasinării lui Godolphin. Apreciază economia tehnicii lui Talbot.

– Am ucis eu însumi, spune Barrasa. Știu ce implică să omori cu sînge rece. Tu și cu mine, credeam amîndoi în acțiunea precisă. Odată ce am luat o hotărîre în sinea noastră, nimic nu ne poate opri.

Talbot nu poate să-și dorească decît ca afirmația să fie adevărată. Nu se poate gîndi ce altceva să facă decît să urmeze instrucțiunile lui Barrasa.

Cele două sute de milioane sînt uitate. Talbot face asta gratuit, fără să socotim certificatele acțiunilor pe care i le-a predat Cummings. Aruncase al doilea teanc de certificate în Marea Caraibelor, împreună cu părțile dezmembrate ale trupului lui Godolphin, în saci de plastic lestați. Cînd se gîndise la asta simțise o speranță nebunească de a putea să scape de ordinele lui Barrasa.

Nici o ieșire. Nici una după ce Talbot a văzut înregistrarea, a văzut strălucirea rece, cinică, inteligentă, hiper-conștientă

din proprii săi ochi în timp ce înfîngea sonda. Ceva îi spune că un juriu n-are să se arate înțelegător față de asta. Nici Primul Ministru.

Barrasa vrea simulările. Pe absolut toate. Iar Talbot livrează.

Barrasa s-a născut în Montevideo, dar a plecat pe orbită de tînar. A devenit miner de asteroizi și a făcut avere. Se spunea, totuși, că multe dintre concesiunile sale cele mai profitabile nu erau ale lui, că averea sa nu era clădită pe prospecțiuni încununate de succes, ci pe succesul dezvoltării unor concesiuni de salvare, după ce locuitorii anteriori ai exploatărilor miniere suferiseră decompresiuni misterioase sau defecțiuni fatale ale echipamentului minier. Dar după o vreme lumea a încetat să zică genul ăsta de lucruri despre Barrasa. Devenise prea bogat, prea puternic și prea periculos pentru ca oamenii să mai vorbească despre el cu sinceritate. Poseda cîțiva asteroizi profitabili, unii dintre ei remorcați pe orbita lunară, ca și o mică stație spațială personală, conținînd cuptoarele de topire, birourile și vreo două mii de oameni. Era unul din acea categorie de oameni la care gazetele de scandal se refereau acum cu denumirea „Orbitali”, oameni cărora nu le mai rămăseseră legături de loialitate cu pămîntului, pentru care Pămîntul era o abstracțiune alb-albastră plutind în vid.

Dar indiferența orbitalilor față de Pămînt nu includea nepăsarea față de mass media electronică care se răspîndeau prin vid și le intrau în minți cu viteza luminii. Undeva, în viața lui singuratică, în cine știe ce stație presurizată, infernală, Barrasa o întîlnise pe Babette.

– Vreau să-i simt puritatea, spune Barrasa. A păcătuit, și știe asta, dar în adîncul sufletului ei este neprihănită. La fel e și cu mine. Am făcut răutăți, dar în sinea mea sînt un copil nevinovat.

În sinea lui, Talbot știe, Barrasa e dezechilibrat. Băiatul suge erupții solare și respiră vacuum de prea multă vreme.

Talbot predă înregistrarea corpului lui Babette, plus înregistrările tuturor repetițiilor sale. I se spune să închidă cubul de date într-un container etanș, apoi să-l lege de o frînghie peste pupa iahtului său peste noapte. Probabil că un scafandru l-a luat, pentru că în dimineața următoare dispăruse.

Încercă să nu se gîndească la ceea ce face Barrasa cu înregistrările.

Între timp zeița este construită, zi de zi. Implanturi oculare, implanturi mamare, ridicarea feselor, implanturi ischiale, două coaste înlăturate pentru a subția talia. Rănile se usucă, vîntăile dispar, cicatricile sînt micșorate cu laserul. Clona, vîrstă de cîteva luni și deja dependentă de jack-urile craniene, privește în sus de-a lungul tuturor acestor operații cu un zîmbet idiot, cretin. Lui Talbot îi vine greu să se concentreze. Ori de cîte ori îi vede măruntăile lui Babette, fibrele roșii, cîrnoase, ale mușchilor sau luciul galben, semilichid al grăsimii, începe să-l vadă acolo pe Barrasa, Barrasa pipăindu-i măruntăile lui Babette cu un devotament patologic, sau aplecîndu-se să sărute ori să lingă rănile.

Odată, cu o asemenea viziune în minte, Talbot îi arde serios mîna lui Baca-Torrijos. Niciodată n-a pierdut controlul laserului mai înainte.

Joacă obsesiv *Conspirație XVII*. Labirintul intrigii crește – filiera scoțiană este minoră, aproape o distracție, dar găsește în Inverness indicii care-l

duc în Ecuador și pe Coasta de Fildeș. Evită moartea de o duzină de ori. Aproape că simte gustul soluției, dar aceasta rămîne la distanță chinuitoare.

Își dorește ca jocul să fi fost real, și nu viața lui. Sarai, după spaima inițială, s-a plictisit de stat sub pază pe insulă. Nu are prea mulți prieteni aici, Talbot este sau în sala de operații sau în interfață tot timpul, iar ea se întreabă de la cine sînt acele telefoane de la ora trei a.m. Începe să se plîngă de neglijența lui.

Zeița se apropie de desăvîrșire. Talbot este uluit de propria sa operă: Babette este perfecțiunea, îndeplinirea tuturor visurilor sale profesionale. Indiferent de ce se va întîmpla, știe că va fi creat o adevărată capodoperă.

După ce totul va fi gata, corpul – clonă va fi scanat încă o dată pentru ca Babette să-și exprime aprobarea finală și pentru a avea o înregistrare în fișier pentru orice operații viitoare, iar apoi, presupunînd că va aproba, Babette își va transfera mintea în noul său trup.

– Doctore Talbot, spune Alexandru, trebuie să insist să vă luați cîteva zile libere. E clar că muncii prea mult.

– Sînt doctor, zice Talbot. Sînt obișnuit cu asta.

Stau pe terasa plăcută a clinicii sub o umbră de stuf. Alexandru servește o piine caldă, Talbot, apa minerală fără gaz. Unii dintre ceilalți pacienți ai lui Talbot – celebrități minore, un șofer de curse celebre care recuperează după un accident stupid cu gaz de brichetă – stau așezați pentru a se bronză sau înoată (cu cicatricile închise în gel antiacvat-ic) în bazinul de dedesubt.

– Trebuie să insist, spune Alexandru. Trebuie să mă gîndesc la siguranța lui Babette. Ai avut un accident acum cîteva zile.

Minia se revărsă prin mintea lui Talbot.

– Cum ai auzit de asta? Întrebă el.

– Nu contează asta.

Problema este că te afli într-o tensiune extremă și trebuie să insist să-ți iei cîteva zile libere.

– Absurd.

– Da? Întinde mîna. Vezi dacă tremură.

– Nu fi ridicol.

Talbot își apucă mai ferm paharul cu apă minerală.

– Trei zile, doctore. Ia-ți trei zile libere. Trebuia să-mi fi dat seama cînd ți-ai adus soția înapoi sub escortă că...

Alexandru devine tăcut. Îl privește cu grijă pe Talbot.

– A fost vreun motiv pentru care ai adus-o înapoi într-o asemenea panică? Face cîteva amenințări?

– Nu. M-am gîndit doar...

Talbot își caută cuvintele.

– Mă simt mai bine cînd e aici. Mă ajută să lucrez.

– Ah.

Alexandru lasă silaba să plutească în aer.

– Ai adus-o înapoi, totuși nu prea o vezi.

– Domnule Alexandru. Asta nu e treaba dumitale.

– Așa zici dumneata.

Îl contrazice foarte clar. Talbot simte sudoarea furnicîndu-i pe ceafă. Alexandru știe că ceva e în neregulă.

Talbot își ia zilele libere și le pregătește pe iahtul său, interfațat în lumea *Conspirației XVII*. Apelurile de la Barrasa continuă să sosească.

– Înregistrarea finală a scumpei mele Babette, spune Barrasa. Ar trebui să discutăm despre livrare.

– Vreau înapoi propria mea înregistrare, zice Talbot. Aceea cu mine și Godolphin.

– Îți pot da cubul cu înregistrarea aceea, spune Barrasa, dar cum vei ști că nu am o copie? Acum ar putea exista o mie de copii.

– Ar fi mai bine să nu fie.

– Mă tem că va trebui să ai încredere în mine. Și de ce n-ai avea? Nu-mi doresc decît să particip

cu tine la miracolul lui Babette. Sigur o iubești și tu, dacă i-ai făcut aceste lucruri minunate. Sint uluit de priceperea ta.

Talbot se străduiește să răspundă politicos.

– Mulțumesc, zice.

– Și faci aceste lucruri grozave pentru alte celebrități, da? Celebrități pe care oamenii le-ar dori pentru ei înșiși.

– Nu e nimeni ca Babette, spune Talbot. Nimeni cît de cît important.

– Dar oamenii ar plăti bani buni pentru aceste celebrități, da? Și de ce să nu le dai simulările?

– Asta ar fi foarte lipsit de etică.

– Pentru un doctor, da. Nu pentru un ucigaș cu sînge rece. Talbot este îngrozit.

– Vrei s-o împarți pe Babette cu acești oameni? Întrebă el.

Răspunsul lui Barrasa este rapid.

– Nu pe scumpa mea Babette. Pe ea nicio-dată. Dar pe ceilalți – tirfe, lepădături mass media, clevetitori – toți oamenii care vor da năvală la tine imediat cum se va ști că ai lucrat pe Babette – pe ei de ce nu?

Talbot deschide gura să răspundă, apoi își dă seama de ceva.

– Continuă să vorbești, zice.

Iar Barrasa revine instantaneu, susținându-și ideea că Talbot ar trebui să-și vîndă pacienții fiecărui descreierat din sistemul terestru. Talbot nu ascultă deloc.

Răspunsul lui Barrasa a fost dat pe loc. Nu este undeva pe orbită, pentru că asta ar însemna un interval de timp între vorbirea unei persoane și a celeilalte. Barrasa este destul de aproape, și probabil pe Pămînt.

Talbot ar fi trebuit să observe asta prima dată cînd i-a telefonat Barrasa.

Dar acum, că și-a dat în sfîrșit seama, Talbot știe exact ce să facă.

Zeia stă întinsă, ca Frumoasa din Pădurea Adormită așteptînd sărutul deșteptător al electronicii. E perfectă, atît de perfectă cît o poate face Talbot și toată priceperea lui.

Este cea mai frumoasă creatură pe care a văzut-o vreodată. Talbot examinează corpul cu uluire și respect. Cîrul gurii îi e uscat, pulsul ridicat.

Își dorește ca ochii să se deschidă, să privească într-ai lui. Rămîn închiși.

Din mufele de pe capul lui Babette ies fire delicate. Stă întinsă pe patul ei, în apartamentul său de la clinică. Odaia este plină cu flori proaspăt tăiate. Doctorul Garibaldi, de la clinica din Nice, a sosit pentru a supraveghea transferul.

Se aude un ciocănit în ușă. Talbot o deschide și-i permite cosmeticianului lui Babette să intre. Babette se va trezi într-un corp proaspăt machiat.

Prin gîndurile lui Talbot vuiesc resentimentele. De ce să încerci să îmbunătățești perfecțiunea?

Iese din cameră. Nu este nevoie de el pentru această etapă și în plus are alte lucruri de făcut.

Talbot merge în biroul său, încuie ușa, îi spune computerului să respingă apelurile. Își introduce jack-urile în mufe, intră în interfață și-i dă computerului parolele de superutilizator. Mîntea îi rulează în procesor. Talbot apelează software și își folosește statutul de superutilizator pentru a monitoriza băncile telefonice. Cînd va veni apelul telefonic, el va fi pregătît.

Babette știe, este la o vilă de lux din Piedmont-ul italian. A făcut cîteva apariții larg difuzate în ultimele cîteva săptămîni pentru a distra atenția de la ceea ce se petrece la clinica lui Talbot.

Chiar în acea dimineață Babette își transferase informațiile din creier într-o cuvă de cristale lichide, la Nice. Și Nice tocmai așteaptă semnalul de la Montserrat pentru a rula programul în mîntea clonei lui Babette.

Talbot însuși așteaptă același semnal.

Semnalul vine. Iar Talbot își declanșează

propriul său program.

– Vă salut, Sefnor Barrasa. Sînteți surprins să mă vedeți?

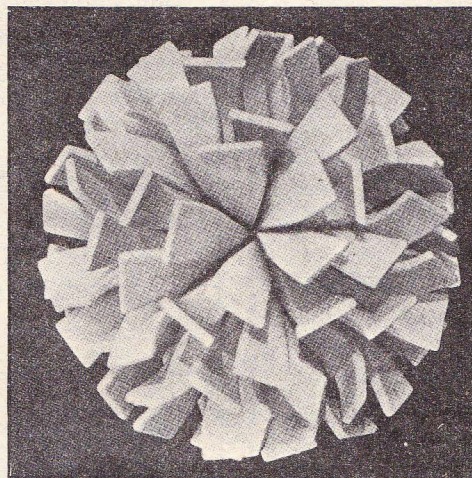
Ceea ce se petrece în propriul său craniu este greu de definit. Talbot e conștient că se întîmplă multe lucruri, se declanșează amintiri, sînt examinate reflexe, se înalță mirosuri nepoftite... ceva se mișcă prin mîntea lui cu o putere uluitoare, inexorabilă. În același timp este suficient de alert pentru a urmări progresul masivului amortizor electronic pe care l-a pus la punct, pentru a se asigura că programul se desfășoară conform planului.

A intervenit în proces. Semnalul de la Nice, sosește, da, dar nu în mîntea clonei. Se îndreaptă către uitatele electronice, o navetă care zboară cu viteza luminii spre nicăieri... Talbot îl șterge.

În schimb propria sa mîntea este aceea care intră în clona lui Babette. Nu e nici o certitudine că operația are succes – există doar o șansă moderată de succes dacă mîntea se potrivește de la bun început – dar Talbot știe că este singura soluție la problemele sale.

– Senor Barrasa, trebuie să vorbim.

Cîți artiști, se întreabă el, au șansa să locuiască, să locuiască fizic, în propria lor capodoperă? Doar aceia care-și modifică trupurile, cu implanturi sau culturism sau tatuaje, iar această

Patriciu Mateescu -Floare de porțelan

lucrare este grosolană comparativ cu ceea ce a făcut Talbot.

Are să se încadreze într-o divinitate. Va fi atît o zeiță cît și propriul său principal adorator.

Babette, își zice, are să facă niște schimbări ciudate de carieră. Va cumpăra o clinică de sculpturi corporale, va obține o licență de practicare a chirurgiei. Dar de ce nu? Modificările de personalitate și pierderile de memorie sînt un efect secundar al procesului de transfer în clonă. Dacă nu-și poate aminti anumite detalii importante, anumiți oameni importanți, Babette poate da vina pe un transfer incomplet.

În loc de două Babette vor fi doi Talbot. Primul este un ucigaș și nu are importanță. Deși primul Talbot, cel lipsit de importanță – muritorul – este acela care are o sarcină importantă de îndeplinit.

Cineva trebuie să se îngrijească de Barrasa. Talbot e gata să parieze că va fi ușor.

Știe unde este Barrasa. Îndată ce Talbot și-a dat seama că e în vecinătate, a cumpărat niște fotografii din satelit și a făcut niște cercetări elementare. În canalul dintre Montserrat și Antigua naviga un iaht de cîteva săptămîni, parcurgînd doar cercuri leușe în azur. Puțină verificare a confirmat că era în posesia corporației lui Barrasa.

Înregistrările anterioare ale lui Babette fuseseră luate de un scafandru. De unde venise scafandru dacă nu de pe o șalupă?

Talbot ar fi trebuit de mult timp să-și dea

seama de asta.

Sefnor Barrasa, priviți ce am adus. M-am gîndit că ar trebui să-l aduc personal.

Pe birou, lîngă mîna lui Talbot este un bisturiu chirurgical. Minerul e din plastic tare modelat după conturul mîinii, iar lama, sub capacul protector de plastic, este ceramică din cea mai recentă generație. Nu va declanșa un detector de metale și se va potrivește frumos, neostentativ, delicat, într-una din șosetele cu dungi în relief pe care le poartă Talbot.

Doctorul va livra personal ultima înregistrare a lui Babette, îndreptîndu-se cu șalupa chiar spre locul unde așteaptă iahtul lui Barrasa. Știe că Barrasa va sări singur cînd se uită la scumpa lui Babette. Dar nu va fi singur, nu dacă Talbot insistă să-i indice unele dintre nuanțele fine ale lucrării sale.

Permiteți-mi să vă explic ceva, Sefnor Barrasa. Vreau să vă arăt o nouă procedură pe care am efectuat-o chiar înainte de transfer. Vreți să priviți aici? Va trebui să întindeți gîtul.

Talbot e gata să parieze că-i poate tăia beregata lui Barrasa înainte ca omul să poată să strige sau să-l împiedice în vreun alt fel. Talbot este de asemenea gata să parieze că poate șterge ori înregistrări incriminatorii înainte ca trupul să ... descoperit.

Și dacă este descoperit sau înfrînt sau arestat după aceea sau ucis de gărziile omului, ce dacă Talbot, muritorul, nu este cel important.

Acel Talbot poate muri.

Pentru că celălalt Talbot, Talbot zeia, se va i i.

În centrul opticii ai lui Talbot lucesc lumini. Programul s-a derulat.

Talbot iese din interfață cu mașina și își scoate jack-unile din craniu. Gura îi este cam uscată, la fel și palmele. Pulsul îi este doar puțin ridicat.

Știe că se va descurca bine. Are nevoie doar să știe dacă tranșerul a reușit.

Își bagă bisturiul în șosetă, se ridică de pe scaun, descuie ușa, merge la apartamentul lui Babette. Alexandru și alți membri ai anturajului lui Babette sînt acolo.

– Babette e în regulă? Întrebă Talbot.

Alexandru își ia monoculul fumuriu de la ochi, îl șterge cu o batistă.

– A fost un pic cam tulburat, dar asta era de așteptat. M-a recunoscut.

– Asta sună promițător. Aș putea s-o văd?

– Doctorul Garibaldi i-a dat un sedativ. Vrea ca ea să se odhnească.

– Ah.

Alexandru își reasează monoculul la ochi și-l privește pe Talbot.

– Babette avea un mesaj pentru dumneata. Avea o mică dificultate în vorbire, dar era foarte insistantă. A zis să-ți spun că totul a mers perfect.

O bucurie rece fumică prin trupul lui Talbot. Se silește să aprobe din cap cu grație.

– Mulțumesc. Asta mă liniștește.

– Lucrurile au mers bine pînă acum.

– Cred că-mi voi petrece după-amiaza pe iaht. Poate am să plec într-o plimbare.

Alexandru îi face semn din cap.

– Meriți niște relaxare, doctore, după toată munca depusă.

Talbot deja își repetă replicile în mîntea. Sefnor Barrasa, priviți ce am. Priviți ce am pentru dumneavoastră.

Îl privește pe Alexandru și se gîndește la bisturiul ascuns în șosetă.

– Poate că voi prinde un pește mare, zise el.

Și zîmbește.

Cu mulțumiri deosebite pentru Sage Walker

Traducere de Florin PÎTEA

HELION '93

Conform obiceiului, sau contrar obiceiului, sau ca de obicei totul a fost OK (chiar și așa ni s-a recomandat - să scrieți numai de bine - așa că ne conformăm în stilul nostru caracteristic).

Ca de obicei a existat un cuvânt de deschidere, foarte multe conferințe (le amintim numai pe cele ale lui Mircea Opriță, Marius Chiriță, Florin Munteanu, Ion Hobana, Mandics Gyorgy), un invitat special - Bridget Wilkinson, o expoziție de grafică, un concurs de proză, și tradiționala masă festivă cu tradiționala tombolă precum și tradiționalul concurs Miss Catren 1993. (Apropo de tombolă: manuscrisul epigramei despre PloCon a lui Sandu Vasile a zburat cu această ocazie peste țări și mări aparținând acum de drept lui Eridget).

Contrar obiceiului (pentru prima dată în patru ani de zile) programul prezentat și ora de începere a comunicărilor au suferit mici modificări (Adi uită că și anul trecut au existat modificări în program n.B).

Juriul alcătuit din Dorin Davideanu, Marcel Luca, Gyorgy Mandics, Mircea Opriță (președintele juriului) și Viorel Marineasa au hotărât decernarea următoarelor premii:

Proză :

Premiul de debut: Bogdan Nicolaev Ungureanu

Premiul I nu s-a acordat

Premiul II Mihai Hăulică - Neverly Hills

Premiul III Aurelius Belei - Alpha Borealis

Mențiuni

Sebastian Corn

Dănuț Ivănescu

(N.n. datorită faptului că proza Anei Maria Negrilă - *Cînd îngerii se prăbușesc* a fost eliminată din concurs motivîndu-se că este prea bună și pare o traducere deoarece e scrisă într-un mod neobișnuit pentru un autor român, mai ales pentru cineva aparținînd sexului slab. Existînd deja antecedentul de la Buzău - cînd prozei *Viermele perfecțiunii*, de Mihai Hăulică i s-a reproșat faptul că e o distopie bine scrisă, deci nu i s-a acordat premiu, cu speranța de a nu supăra pe nimeni acordăm autoarei premiul Jurnalului SF)

Au fost acordate și trei premii speciale pentru grafică, constînd în participare gratuită la euROcon - Andras Tihamer-Ocsi și Sorin Soroșan.

Alte chestiuni notabile au fost lansarea numărului 2 al *Progress report euRocon 1994* și Ședința ARSFan.

Au fost peste 30 de invitați (Victor Martin, Victor Stoica, Ovidiu Petcu, Mircea Naidim, Marina Nicolaev, Călin Giurgiu etc).

Marii absenți - Alexandru Mironov, Nicu Gecse, Lucian Merișca, Dan Popeșcu și mulți alții.

Așa cum observa Bridget se fac pregătiri intense pentru la anu'. Și cum în ultima vreme se pare că cineva acolo sus ne iubește să sperăm că totul va fi OK, nu?

Adrian Bănuță

PREMIILE BRAIN 1993

Premiul I - Mihai Hăulică : Jucător pe viață, indexat la Paladin

Premiul II - Ovidiu Petcu : Cîmpiile iadului

Premiul III - Petrică Sîrbu : Psycho 24

Mențiuni : Camelia Onciu și Monica Nicolau

Premiul Brain : Ana-Veronica Mircea (premiul a fost oferit de editura Akia)

Joe Haldeman (USA) Daniel Walther (France)
Norman Spinrad (USA) Herbert Franke (Germany)
John Brunner (UK) Gianfranco de Turris
Sam Lundwall (Sweden) (Italy)

Vineri 10 decembrie, ora 17 va avea loc lansarea numărului 50 al JURNALULUI SF.

Accesul este permis numai pe bază de invitație.

